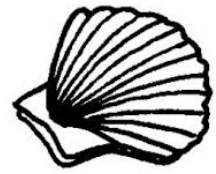

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. I. szám 2019. január

Ma, most...

Mindig örülök, ha előző helyeimről valamilyen szintű tervezése felesleges lenne. látogatókat fogadhatok. Legyen fiatal vagy De nagyobb hangsúlyt kap nálam idős, az ajtóm nyitva áll előttük. Külön öröm mindezeknél a ma, a most, a pillanat, annak a számomra, ha egykori ministránsaim, vagy komolyan vétele, hogy az Idő Ura ebben a hittanosaim kerekednek föl, hogy helyzetben mit kíván tőlem. Egyszóval: a találkozassanak valamikori papjukkal. A JELEN-LÉT. nyúlfarknyi idő minden perce végtelenül értékesé válik, s ha a surbankó legénykéek megnyílnak ilyenkor, az pedig minden kincessel felér.

Talán geoládák után vadásztunk éppen, amikor „in medias res”, a következő kérdést szegezte nekem egyikük: „Ha a múlt alakjai közül faggathatna valakit az Atya, mit kérdezné tőle?” Derült égből villámcsapásként ért a felvetés. Ez aztán filozofikus gondolat... Nem akartam hevenyészett választ adni, ezért, mint a szorongatott helyzetbe került csapat edzője, időt kértem. A reakcióval sokáig nem késlekedhettem.

Azt gondolom, -feleltem- talán senkit sem vallatnék. Úgy vélem, a múlt ismerete, egy-egy kiválóságának élettörténete azzal teljes, egész, amit abból eddig magunkénak mondhatunk. Nem epeszt kíváncsiság sem a régmúlt idők, sem az eljövendők tekintetében. Sihederként még lázasan faltam a futurológusok és science fiction szerzők fantazmagóriáit. Persze ezzel nem azt állítom, hogy a történeti kutatások és a jövő

Az óév utolsó percei ketyegnek. A kötelező és kikerülhetetlen múltba révedés és a meddő jövő-fürkészés és ábrándozás helyett batyumban csak egy „úti élelem” kaphat helyet, mégpedig Kis Szent Teréz szép és igaz fohásza:

Az életem csak egy pillanat, egy múló óra csupán,

Az életem egyetlen nap, mely elillan, elszáll.

Ó, Istenem ,Te tudod: ahhoz, hogy szerethesselek Téged,

nincs másom, csak ez a mai nap...

Hogy a serdülő fiú mit értett meg fejtegetéséből, sejtelmem sincs. Nem várhatom el tőle, hogy „kottára értse”, ami egy felnőttnek is „emberes” feladat. De e néhány sort, Liziói Teréz imáját az utazótáskájába csempésztem. De talán nemcsak oda...

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

A dóci asszonyok

Népmonda

Olyan pap volt az, mintha valami nagy oltárkép rájárából lépett volna ki, hogy eleven szentje legyen a dóciaknak.

Odakünn lakott a Balogh- kápolnában, a kis akácliget közepén.

Senki sem tudta, hogyan került oda, csak egyszer ott termett. A kis harang megszólalt akkor a kápolnában, és az oda futó aratók látták, hogy a fényes oltár előtt egy eleven pap mozog, akinek az angyalok ministrálnak.

Azóta mindennap tart misét a vörös barát. Mesze földekről, tanyákról és falvakról jár oda a nép, mert az bizonyos, hogy a vörös barát imádsága egyenesen beszáll az Isten mennyei gyöngykapuján, és akire ő áldást mond, az szinte érzi, hogy úgy száll rá az Isten malasztja, mint fűre a harmat.

Senki sem tudta, miből él a vörös barát. Sokan azt állították, hogy nem is eszik egyebet, mint az Úr szent testét, és nem iszik mást rája, mint az Úr szent véré, és egész nap lehet látni, hogyan száll az imádsága fehér tömjénfüst gyanánt az ég felé.

Azonban egy kálvinista, félkezű koldus ki merte mondani, hogy de bizony megeszi az azokat a sódarokat, amiket a rózsafüzérek és a Jézus Szent Szíve Társulat asszonyai hordanak oda, inni pedig csakugyan az Úr szent véré, azért kell neki minden hónapban legalábbis két akó keresztleletlen óbor; az a fehér füst pedig, amely a kápolna padlásáról az égnek emelkedik, az nem tömjén, hanem a java szűz dohánynak a füstje.

No de aztán a vörös barát kapott is ezért az istentelen beszédért elégtételt: a félkezű koldust úgy eldöngették a szent asszonyok, hogy fél napig feküdt utána gyöpön, és azóta a harmadik vármegyében koldul, ahol még nem ismerik a nyelvét.

Egy májusi reggelen nagy processzióval mentek a dóci asszonyok a kápolna elé. Lehettek valami háromszázan. Elöl ment fekete selyemkendőben a

nagy Lelkifegyvertárral Kovács-Kabóca Örzse, a rózsafüzérek első énekes asszonya, aki ha rákezd a „Minden nyelvek dicséjétek Máriát!” éneket, fölnyílik a torka nekibuzdultában még a némának is.

Kétoldalt a lobogós asszonyok lengették a zászlókat.

A sereg közepén pedig a Boldogságos Szűz képét vitték liliumokkal, pipacsos búzavirág- koszorúkkal és tulipánokkal körüldíszítve.

Az asszonysereg messze zengő énekkel érkezett a kápolna elé, amelynek ajtajában fehér, templomi karingben és stólázott vállakkal ott állt már a vörös barát: kezében egy rézbuzogányt tartott, amelynek belseje tele volt szenteltvízzel.

A lobogók hajlongtak a kápolna előtt: a hívek letérdeltek, a vörös barát pedig erős igyekezetet fejtett ki a rézbuzogány tartalmának széthintésében: úgy hullt abból a szenteltvíz, mintha gyémántpermeteg esett volna.

Azután az öregebb asszonyok bementek a kis kápolnába, elől Kabóca Örzse, utána Szabó Krinolin Klára, Fekete Hajnal Mária, Nagy Megint Zsuzsanna és többen, akik a szentolvasó- társulat előimádkozói voltak. A többiek, akik nem fértek be, kívül, az illatos árnyékában térdeltek meg nagy áhitattal.

A vörös barát elkezdte a csöndes misét, és mondta egészen az evangéliumig.

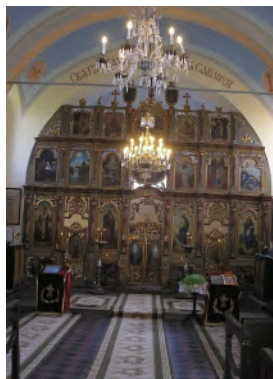
Akkor a Dominus vobiscumot elmondta, és állva maradt a hívők felé fordult arccal, tekintetét egyenesen Kabóca Örszére szögezve.

A szent asszony megértette, hogy most kell kirukkolnia a dóci asszonyok kívánságával, miért is erősen megköszöörülte a torkát, egyet rántott a mellette álló két adlatusának, Krinolin Klárának és Hajnal Máriának a kacabáján, azután így szónokolt:

Főtisztelendő lelkiatyánk! Akiket itt látsz, ezek a dóci asszonyok. Azért jöttünk hozzád, mert tudjuk, hogy kedves vagy az Isten előtt, és az oltárnál beszélés is veled. Egy alázatos folyamodványunk volna az Egek Urához. Arra kérünk, vidd azt az ő szent színe elé.

Itt körültekintett Kabóca Örzse térdelő csoportozaton.

Integtek a dóci asszonyok fejeikkel buzgón, hogy helyes a beszéd, mire Kabóca Örzse tovább folytatta:

-Tudod, szent lelkiatyánk, hogy a dóci asszonyoknak sok a bajuk az apró gyereképpel; esztendeig is kell várni, míg maguktól enni é jární megtanulnak, holott az oktalan állatok mindjárt a születésük után megvannak anya nélkül. Lám, a csirke is, mihelyest kibúvik a tojásból, egyszerre lábra áll, é eszik. Márpedig a mi asszonyainknak nagyon nehéz, hogy a gyereket mindig dajkálni köll. Sok munka van ilyenkor a dohány körül. Az a kenyérünk. Ahol sok a gyerek, ott elpusztulunk éhen. Azért hát vidd a magasságos egek elé, a mi alázatos kérésünket, még most a dohánypalánták kiültetése előtt, hogy tegye meg a felséges Úristen a dóci asszonyoknak azt a kegyes jóságot, hogy mihelyest a gyerekek világra jönnék, egyszerre tudjanak jární is, enni is.

Örse asszony elvégezte a szót. Szinte belefáradt.

A többiek is könnyebben lélegzettek, mert haj! Ilyen szent ember előtt könnyen belekeveredik az ember nyelve a szóba!

A vörös barát komoly arccal hallgatta végig az előterjesztést, mintha csak érezte volna, hogy ezúttal vajmi nehéz lesz a dóci asszonyok kérését az Egek Ura elé vinni.

Nem is szólt semmit, csak befordult lassú méltósággal az oltár felé. A tabernákulum mellől kiemelte a tömjéncsónakot, é egy egész marokkal dobott abból az ezüstös turibulum paraszára.

Azután letérdelt az oltár előtt. A tömjén illatos, fehér füstje úgy gomolyogta körül, mintha valami sűrű felhőzetben lenne, amilyen halavány fényvel piroslott át az oltár viaszgyertyáinak lángkoszorúja.

A dóci asszonyok szent borzalom között látták a fehér füstfátyolon át, miként terjesztgeti az ég felé a kezeit; sőt Kabóca Örse alálengő angyalokat is látott a saját testi szemeivel, amint egy hétpöcsétes levelet hoztak a vörös barát kezei közé.

Egyszer aztán fölállott a vörös barát, elzárta az ezüstös turibulum füstjét, azután tompa, magasztos hangon szólalt meg.

Keresztény híveim, ájtatos dóci asszonyok! Lélekben beszéltem az Úrral, és eléje tártam a ti kérelmeteket; elmondtam, hogy a dohány

körül nem dolgozhattok a csecsemőitek miatt, és ezért kiváltságot esdekelték. Az Úr bölcsessége és jósága bírálta meg kérelmeteket. Az Úr kegyessége teljesíti kívánságotokat. Gyermekeitek mindjárt a születés után enni és jární fognak, mint az oktalan állatok újszülöttei. De csak egy föltétel alatt engedi ezt meg az Úr: ha szent esküvel fogadjátok és megtartjátok, hogy esztendőben csak egyszer csókoljátok meg a férjeteget!

Ezzel a szent pap befordult újra az oltárhoz, és tovább mondta a misét.

Az asszonysereg néhány percig valami csodálatos kábultságban hallgatott, azután megmozdultak a főbbek; összenéztek, és sűgdosni kezdtek.

Lassanként kivonultak a templomból valamennyien. Lázás és izgatott tanácskozás folyt a kápolna ajtaja előtt.

De ez csak néhány percig tartott.

Azután ismét visszamentek a főimádkozó asszonyok a kápolna belsejébe.

Mikor a pap az áldozás után újra kifordult, Kabóca Örse fölállott a térdelők sorából, és megköszöörülte a torkát.

A vörös barát tudta már, mit jelent ez, miért is összefonta a mellén a kezeit, és ránézett azzal a merev, kérdő szemeivel Örse asszonyra.

Kabóca Örse röstelkedve gyúrte az olvasóját a kezébe, és sebesen, izgatottan felelt:

Köszönjük a szívességet. Áldassék az Úr szent neve! Már mi csak úgy határoztunk, hogy, tetszik tudni, szómba ne vétsek: maradjon csak minden a régiben!

Gárdonyi Géza

Lámpagyújtogató

Egyszer volt, rég volt. Azt kérdezték tőlem:
„Mi leszel, kisfiam, ha nagy leszel?”
„Lámpagyújtogató” – feleltem én.

A gyermek együgyű feleletén
Nevettek akkor szülők, ismerősök.
Mért volt, mért nem volt, én azt nem tudom.

Nekem a csendes ember imponált,
Ki ballagott a bús utcák során,
S amerre ment,
Világosság támadt a nyomdokán.

Csak felnyújtott egy lángvégű botot, –
Egy lobbanás – s az ember fölelőre
Az esti csendben tovább baktatott.

Csak ment tovább a sötétség fele.
Ámde mögötte diadallal égtek
A lámpák, miket meggyújtott keze.

Egyszer volt, rég volt, hogy kérdezték tőlem:
„Mi leszel, kisfiam, ha nagy leszel?”
Azóta sokat vívtam, verekedtem,
Azóta sűrűbb lett az éjszaka.

És végül – lámpagyújtogató lettem.

(Reményik Sándor)

ALFÖLDI TÖLTÖTT KÁPOSZTA —GONDOLOM-FORMÁN

- Kolbászhuszt készítünk (darálthús+pirospaprika+préselt fokhagyma (kb. három fej), só, piciőrölt kömény (1 kg, lehet marha v. disznó) (esetleg 1 tojás, nagyon kevés rizs)
- Gombócnyi nagyságú töltelék készülnek savanyúkáposztalevélbe (2 evőkanál pirospaprika, az egyik evőkanál lehet erős)
- A nagy edény aljába apró savanyú káposzta kerül (2 kg aprókáposzta savanyú)
- Középre füstölt csülök egészben
- Közé a „takartok”, a gombócok
- Továbbá füstölt kolbász, füstölt oldalas füstölt szalonna, beleszórok sok vöröshagymakarikát (1kg húshoz 2 fejet), egész erős paprikát
- Megszórom piros paprikával az egészet
- Befedem az egészet apró savanyúkáposztával
- Sütőben, kemencében, vagy tűzhely tetején főzöm 2-3 órát („sütöm”)
- Aki úgy gondolja, tehet rá vékony rántást. Az is fontos, hogy bőven lepje el valamilyen lé, lehet abalé, húsleves, sima víz...

Jó étvágyat kíván:

Muskó Zsuzsanna 30/6325121

Adventnyitó áhitat

A világ hangokkal van tele, melyből dallamok lesznek. Ezek a dallamok összefonódnak. Ezért ilyen gyönyörű a világ.

Ilyen dallamokban volt részünk, egy békés szombat délután a lengyeltóti Szent Jakab templomban. ITB zenekar volt a vendégünk Bolyból. Zenészekből, tanárokból álló csapat egy új stílust mutatott be, az egyházi könnyűzene műfaját. Melodikus dallamok fülbemászó, énekelhető zene. Érzések, érzelmek, lélektől- lélekig ható. Ima, gesztusok nélkül, Isten dicsőítése. Mi is dúdoltunk egynémely dallamot, melyet Lóránt Atya már tanított nekünk. Ebben a zenében minden keresgélés nélkül megtalálható a válasz kérdéseinkre.

A zene számomra, érzéseim megfogalmazása. Nagy zenefogyasztó vagyok, könnyű, klasszikus stílusban egyaránt. Ez egy új színfolt volt, egy kis szövegrészt idézve:

„Teremtő Istenem, Rád bízom az egész életem”
Legyen ez az új esztendő üzenete.

S. M.

ÚJÉVI ELMÉLKEDÉS

Körbejárja az internet oldalait a BÚÉK köszöntés keresztény verziója is. Bíz Újra Életed Krisztusra.

A sok újévi fogadalom helyett valóban elegendő volna, ha csak ezt az egyet fogadnánk meg.

Egy másik bejegyzésben korábban arról írtunk, hogy a bölcsek másik úton mentek vissza hazájukba, miután találkozott Jézussal. Mert az eredeti út a Krisztus-halál útja lett volna: ha ugyanis visszamennek Heródeshez, és elmondják, amit láttak, a király talán azonnal megölette volna a kisdedet.

Annyiszor mondjuk: szülessen meg karácsonykor szívünkben a kis Jézus! De ha karácsonykor úgy is érezzük, megszületett bennünk, néhány hét múlva már alig beszélünk róla. Jönnek a hétköznapiak, elmúlik a varázs, a csend, az angyalok éneke – a sötétségben világító lámpások pedig halványabbak az egyre hosszabb nappalokkal.

Ezért szükséges, hogy újévi fogadalmaink helyett átgondoljuk, mi magunk mit tehetnénk, hogy Krisztussal a szívünkben járjunk tovább, egy másik úton, ahogyan a napkeleti bölcsek tették – egy másik úton, mint eddig. Valamiben mindig tudunk változni.

Most, amikor az újév napjával elindulunk az új esztendőbe, Isten arra kér, hogy életünket változtassuk meg. Arra int, hogy a te életed legyen másfajta élet. Járj egy más úton, a keskeny úton – Krisztusnak az útján. Ez az Isten útja, amely hazafelé vezet, és amely a célhoz vezet: Istenhez.

Milyen lehet ez a más út?

Ilyen jellegzetességei vannak:

– Eddig kételkedtem, de most teljes szívvel hinni akarok.

– Eddig félelmes volt a szívem, mert a jövő sötétnek látszott, most az Isten kezébe helyezem magamat, hogy életre-halálra cselekedjen úgy velem, ahogy akar.

– Eddig tele volt a szívem aggódással, most bizalommal;

– Eddig féltem mindentől, most nem félek semmitől, mert Ő jár velem, és Ő fogja az én kezemet.

– Eddig önző voltam, és a világot csak a magam szempontjából néztem, az embereket manipuláltam a magam akarata szerint, most más leszek, szeretnék szolgálni és segíteni azoknak, akik körülöttem vannak.

– Eddig sötétség uralkodott a szívemben, most napsugár lesz bennem.

– Eddig elégedetlen voltam, most megelégedett tudok lenni.

– Eddig önközpontú voltam és ösztönember, akit vágyai hajtottak, aki csak a maga kényét-kedvét kereste, de most szeretnék valamit hozzáadni ehhez a világhoz, s nem elvenni belőle.

– Legvégül: az én arcomon eddig valami sötét erők vonásai jelentek meg, most szeretném, ha megjelenéne arcomon Krisztusnak a szelíd vonásai, akinek a hasonlatosságára át kell, hogy alakuljon az életem.

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy más úton járni: a

Krisztus útján, a keskeny úton. Megtalálni a keskeny utat a világnak a széles útjai között, és járni azon.

Járd hát ezt a másfajta utat – az üdvösség krisztusi útját ebben az új esztendőben! Az Úr hozzon békét a szívedbe és erőt lábaidba, hogy mindig követni tudd Őt!

(dr. Pungur József elmélkedése alapján)

TÍZPARANCSOLAT ÚJ OLVASATBAN...

1. Én vagyok az Úr, a te Istened. Ne legyen más istened!

Ne váljék a technika, a számítógép, az internet a te istenedd – egyedül Istent kell félnünk és szeretnünk.

2. Ne vedd hiába Istened nevét!

Isten neve az, amelyet megszólíthatunk, a név pedig mindig a kommunikációt, a kapcsolatot segíti elő. Kísértés a digitális világában, hogy anonim módomban próbálunk meg beszélni és közlekedni. A legnagyobb veszély az anonimitás, mert „az arctalanság arcátlaná tesz” (Kocsis Fülöp görögkatolikus püspök). Ne vegyük hiába Isten nevét és az ember nevét sem.

3. Szenteld meg az ünnepnapot!

Legyen internetmentes, számítógépmentes, telefonmentes napunk, amikor megengedhetjük magunknak az el nem érhető luxust. Adjunk lehetőséget arra, hogy csöndben és békében, internetmentesen töltsünk időt.

4. Tiszteld atyádat és anyádat!

A digitális világban is gondoljuk arra, hogy nemzedékek láncolatának össze kell kapcsolódnia. Megható, amikor egy generáció fiatalabb tagjai tanítják az idősebbeket, nagyszülőket internetezni. A tévézés valaha családi esemény volt, ma egy monitort egy ember néz, jó lenne visszahozni a közös élményt.

5. Ne ölj!

Az internet nagy kísértés az ölésre – ölni lehet szavakkal, brutális szándékokkal, meghekkelve valamit, ölni lehet a legtöbb jó eszközt rossz szándékkal keresztelve.

6. Ne paráználkodj!

Az internet kísértés is – a pornográfia soha ilyen könnyen nem jutott el a nemzedékekhez – ennek veszélyeiről is őszintén kellene beszélnünk.

7. Ne lopj!

Csak jogtiszt szoftvert használj, csak jogtiszt tartalmat tölts le – egyházon belül hányszor szegjük meg ezt?

8. Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!

Nagyon könnyen lehet hazugságokat, tévinformációkat, csúsztatásokat továbbítani. Mennyi hate mail-t (gyűlöletmél) kapunk és adunk nap mint nap? Mennyi rágalmozást, gyűlöletet fogalmazunk meg a világhálón arccal vagy arctalanul?

9. Ne kívánd felebarátod házáat!

Ne kívánd felebarátod számítógépét, kütyujét! Fejlesztési szükséges, de irigység, kapzsiság nélkül.

10. Ne kívánd felebarátod házastársát, vagy bármiféle tulajdonát!

Mindenki maradjon meg jó érzéssel azon a területen, amely neki adatott, fejlessze azokat a talentumokat, amelyeket kapott, használja azt a hálózatoságot, amely a rendelkezésére áll.

Beskatulyázni Ferenc pápát?!

– Lackfi János legújabb
verse a „pápa-
paradigmáról”
*A sajtóérzékeny
pápa-paradigma*

Lehet egy pápa olyan ember, mint a többi?
És hogyan legyen olyan? Hiszen ott a nagy pucc meg a felhajtás egyetlen fehér ruhás emberke miatt, templomőrök, pápamobil, svájci gárda, nyári rezidencia, helikopterek, műgyűjtemény, az egész hóbelevanc, plusz a padlótól plafonig telifestett Sixtusi kápolna Michelangelo pucér Krisztusával, akire furdógatyót húzatott egy korábbi özsentsége. Csak a villanszámla mekkora összegre rúghat, és a jól fekvő, központi ingatlanok Rómában, az átlagember bezzeg tudná mire költeni a lóvét, limuzin, jacht, pezsgő, szivar meg szuper macák, igaz, a macákról jobb ha hallgat, mert az asszonynak nagy a szája, ki győzi azt ideggel... Na de ki a frászkarikát érdekelne a pápa, ha rágózna, szotyit köpködne az utcán, susogóban járna, dobozból inná a sört a diszkóban, rappelne egy tehetségkutatóban, a Szent Péter téren csövezne egy lakókocsiban, két spangli közt végiggördeszkázna az oszlopcsarnokon, a lóvét meg szétosztotta volna a röntgenkapunál sorban álló turisták között? Erre jön egy másféle pápa, tele vannak vele a lapok, mert nagycsütörtökön börtöntöltelékek lábát mossa, széket ad a hosszú órák óta őrködő svájci gárdista alá, és elbeszélget vele, csak úgy, spontán belül a személyzeti misére kertészek meg konyhás nénik közé, magához engedi a gyerekeket, de nem csak egy-egy kamukép vagy futó áldás erejéig, a szoknyájához bújnak és a trónján ücsörögnek, személyesen felveszi a telefont egy csóringer vidéki plébánosnak, és mikor az illető egy kifogástalan állapotú, öreg, fehér, Renault 4-essel akarja

megajándékozni, először rákérdez, nem marad-e akkor autó nélkül a plébi, aztán köszönettel elfogadja az adományt, és másnap már sofőr nélkül, az ódon járgányon közlekedik. Rajong a fociért, meghívja kedvenc argentin csapatát, a San Lorenzót. Megcsókolja a bőrbeteget, akitől mind undorodnánk. Pápamobilján elviszi egy körre a down-szindrómás fiatalembert. Hitre bátorítja a melegeket és elváltakat. Telefonon felhívja a megerőszakolt nőt. Kiszökik éjszaka, hogy ételt vigyen a hajléktalanoknak. Jótékony célra elárverezi a Harley Davidsonját, ami dupla menőség, egyrészt mert ezek szerint volt neki, másrészt mert ettől fogva egy keményfiú a pápa mociján viríthat. Megölelgeti az ateista uruguayi elnököt, és arcon puszilja nagy ellenlábását, az argentin miniszterelnököt. Elítéli a szíriai háborút, szót emel az esőerdőkért, menekültek befogadására buzdít, szelfizget a tömegben, pedig a biztonság őrei ilyenkor egész biztosan milliméteresre nyírt hajukat tépik. Cikázik, minden áldott nap van egy új ötlete, mindenkinél előrébb jár egy lépéssel. És ha mindez csupán reklámfogás, kérdezik a szkeptikusok, hiszen minden rendhagyó akcióról fotók, cikkek járnak be a világot, annyi talán az egész, hogy a Vatikán végre észre tért, és gerillamarketinggel akarja feljavítani az emberektől elidegenedett egyház pedofil-ügyek miatt megtépázott imidzsét? Bizony, ha megkaparjuk látványos kijelentéseit, mögöttük a szokásos katkó tanítást találjuk, se többet, se kevesebbet, a melegek keressék csak Istent, aki őket is szereti, de ettől még sem a melegházasságot, sem a szexualitást nem szentesíti özsentsége, és ugyanígy semmi elmozdulás a házasság felbonthatatlansága terén vagy a cölibátust, női papságot és egyebeket illetően, amit ádázul számon kérne minden rendes szabadelvű azon az egyházon, melytől amúgy nem győz elhatárolódni. Nem tudhatjuk, a kamerák látószögén kívül

mennyi hasonló cseles és vagány kalandra képes még a pápa, Jézusról is az áll az Evangéliumban, hogy ha minden tettét, mondását, gyógyítását feljegyeznék, a világ minden könyve kevés lenne hozzá. Igen ám, mondják a roppant éberek, de azzal, hogy Ferenc kopott cipőjében fogadta a megválasztása utáni gratulációkat, és nem vette fel az ilyenkor előírásos bíbor sarut, mintegy kilépett Jézus vérenek megszentelő köréből. A szimbolikus aranykereszt helyett viselt vaskereszt is az uralkodói, földi helytartónak járó hatalom elutasítását jelzi. És ahol Isten embere nem veszi át az uralmat, ott támad a Sátán, jaj nekünk, jaj az Anyaszentegyháznak, ha egy ilyen reflektorfényben fürdő bulvárceleb szítja a melegek és elváltak önértetét, és úgy bátorítja a migránsokat, hogy nem is ismeri valójában a helyzetet! Ferenc pápa, miközben körberajongják, a radikálisoknak túl kevés, a konzervatívoknak túl sok, mindig csak a gond van vele, mindig eleven, nem lehet beskatulyázni, pedig annyi pompás skatulyánk van előre gyártva papírból, fából, bélelve, béleletlen, illő lenne már belepasszolni valamelyikbe. Emlékeztet nagyon Valakire, akit folyton szemrehányásokkal nyaggattak, anyád és rokonaid itt várnak rád, te meg papolsz, Uram, szólj a testvéremre, segítsen a házimunkában, Uram, add, hogy mi ülhessünk majd az égben jobbdon és balodon, Uram, az nem lehet, hogy téged keresztre feszítsenek, gondolkodj már, Uram, ki viseli ezt a kemény beszédet, Uram, mi ez a langyos beszéd, keményítenél már be, Uram, nem kéne rohadó síroknak nevezni a hatalmasokat, Uram, nem kéne meghunyászkodni előttük, szedd már elő a kardot, és csapj oda nekik, Uram, nem vonulhatsz be számárcsikón, amikor ott a Limuzin, Uram, nem hozhatsz kardot és tüzet, mikor puha kenyeret várunk, és nem szaporíthatsz kenyeret csak úgy, mert rontod a pékek üzletét, Uram, úgy szeretnénk megmondani neked, milyen legyél, és ehelyett caplathatunk a nyomodban, ámulva, háborogva, zavartan, és közben hogy lángol a szívünk, elképesztő, hogy lángol!

Ó szelíd és alázatos Jézus, hallgass meg

Mások megbecsülésének a kívánásától szabadíts meg Jézus.
Mások szeretetének a vágyásától szabadíts meg Jézus.
Mások dicséretének a kívánásától szabadíts meg Jézus.
Az elsőbbségben részesítés kívánásától szabadíts meg Jézus.
A tanácsom kikérésének a vágyásától szabadíts meg Jézus.
Mások helyeslésének a kívánásától szabadíts meg Jézus.

Azon félelmetől, hogy megaláznak, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy semmibe vesznek, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy megszidnak, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy bírálgatnak, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy megfélekedeznek rólam, szabadíts

meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy nevetségessé tesznek, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy igazságtalanul bánnak velem, szabadíts meg Jézus.
Azon félelmetől, hogy meggyanúsítanak, szabadíts meg Jézus.

Jézus add meg a kegyelmet vágyani arra, hogy másokat szeressenek jobban, mint engem.
Jézus add meg a kegyelmet vágyani arra, hogy másokat becsüljenek többre, mint engem.
Jézus add meg a kegyelmet vágyani arra, hogy a világ szemében mások növekedjenek, én pedig legyek kisebb.
Jézus add meg a kegyelmet vágyani arra, hogy mások legyenek kiválasztva, én pedig legyek félretéve.

Assisi Ferenc olasz szerzetes (1181 – 1226)

Plébániánk megáldása

Istennek hála a hosszú és szép ős is hozzájárult, hogy plébániánk külsőleg megszépüljön. A szakemberek így könnyebben és gyorsabban tudtak dolgozni. Napról-napra láthatóvá vált, hogy milyen szép lesz majd a végeredmény. Új tető, nyílászárók, szigetelt falak, festés-mázolás. Gyönyörűen burkolt, biztonságos lépcsőn közelíthetjük meg templomunkat. Szívmelengető volt számunkra, amikor először láttuk kivilágítva a lourdesi barlangunkat.

A novemberi hideg már az új ablakokkal találta szembe magát. Még van néhány dolog, ami folyamatban van, de mindennek eljön az ideje. Húsvétra elkészül a garázs, és térköveken sétálhatjuk végig a kálváriát is.

A nagy napra mi is alapos munkát végeztünk. Takarítottunk, ablakot tisztítottunk és függönyt mostunk, hogy az ünnepélyes átadáson, a plébánia megáldásakor minden az alkalomhoz illő legyen. Abban reménykedtünk, december 1-jén viszontláthatjuk előző plébánosainkat is. Sajnos ez nem sikerült, s bizony szomorúak is voltunk emiatt.

Váratlan meglepetésként azonban közösségi termünket megtöltötték a nagyatádi vendégek, akik mint mindig, most sem érkeztek üres kézzel. Nagyon örültünk, hisz mindenki megelégedésére tudtuk őket megvendégelni. Mindeközben megérkeztek a meghívott plébánosok és Főtisztelendő Püspök Úr is.

Az udvaron és a téren már gyülekeztek a hívek. Minden túlzás nélkül mondhatom, hogy nagy tömeg gyűlt össze. Püspök Atya megáldotta a plébániát és a híveket, majd bevonultunk a templomba. Örömeinkre szolgált, hogy Károly atyát képviselte Brieber László atya és Mária nővér. Köszönettel tartozunk a zselickislaki igazgatónőnek, aki elkísérte őket.

Kezdődhetett az ünnepi szentmise, ahol több ministráns is részt vett. A hívek teljesen megtöltötték a templomot.

Milyen jó lenne, ha gyakrabban lehetnénk ilyen sokan együtt! Szívhez szóló szavakat hallottunk László Püspöktől, kedvesen köszöntötte Lóránt Atyát is.

A mise után levonultunk az iskola ebédlőjébe, ahol változatos, kiváló ételek és a családsegítő munkatársai fogadtak bennünket. Finomakat ettünk, majd még finomabb süteményekkel zárhattuk az ünnepi menüt. Ezúton is szeretném megköszönni az asszonyok segítségét.

Végtelenül hálásak vagyunk Zsombok Lajos Polgármester Úrnak, munkatársainak, a kivitelezőknek, a konyhai személyzetnek, a közmunkásoknak, hogy mind-mind hozzájárultak, hogy az ideai Advent ilyen emlékezetes lehet mindnyájunknak.

A Jó Isten áldja meg mindazokat, akik a jövőben is munkájukkal szépítik környezetünket. Lóránt Atyának pedig kegyelmekben gazdag, áldott első Karácsonyt kívánok az egyházközség nevében Lengyel-tóiban.

Ritecz Erika

Bud Spencer ismeretlen arca – Portréfilmet mutat be az M5 kulturális csatorna

„Piedone nyomában” címmel mutatja be november 23-án, pénteken a Bud Spencer filmszínész életéről szóló portréfilmet az M5 kulturális csatorna. Az olasz filmszínész nemcsak a mozivásznon kiosztott hatalmas pofonjaival tűnt ki, hanem mély hitével is.

A több mint négy éven át, négy országban és negyvenöt közreműködéssel forgatott alkotás mellett, hogy egy legendás színész életművét tárja a nézők elé, egy kivételes személyiség eddig kevésbé ismert arcát is bemutatja. A filmben egykori sportolótársai, színész kollégái, barátai és családtagjai mesélnek Bud Spencerről – olvasható az MTVA Sajtó Osztályának közleményében.

Az eredetileg Carlo Pedersoli néven született olasz színésztől kevesen tudják, hogy mélyen vallásos és példás családapa volt, aki hat nyelven beszélt, és három egyetemre járt. Emellett amatőr bokszoló, autóversenyző, rögbijátékos, hétszeres olasz úszóbajnok és vízilabdázó volt, aki a helsinki és melbourne-i olimpián is részt vett. Ahogy a filmjeiben, úgy az életben is mindig a jó oldalán állt, és ahol csak tudott, segített az elesetteken.

Helikopterével közreműködött egy földrengés utáni mentésben, kampányolt vakokért és gyengénlátókért, felemelte szavát a háborúk és a kábítószer-használat ellen, és az UNICEF nagykövetének is megválasztották.

Bud Spencer mindemellett gyermekruhákat tervezett, könyveket és dalokat írt, sőt feltalálólként bejegyzett találmányai is voltak. A filmben eddig soha nem látott archív anyagok, családi felvételek és fotók mesélnek róla a jól ismert filmrészletek mellett, de Bud Spencer római lakása és hétvégi nyaralója is megjelenik majd – olvasható az összességben.

Hatvan év után ez az első portréfilm, amely Bud Spencer teljes életét feldolgozza, és azt az arcát mutatja be, amelyet az emberek nem ismerhettek a filmjeiből. „Bud Spencerre jellemző a keresztény értékek megtartása, a munka, a családi élet és a közérdek szolgálata terén kifejtett áldozatos tevékenysége olyan emberi példa, amelyet érdemes és kell is közvetíteni a felnövekvő nemzedékek felé” – idézi a közlemény a filmet készítő Király Leventét, a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap (MTVA) kiemelt szerkesztőjét.

Magyarországon Bud Spencer személye különösen ismert, hiszen generációk nőttek fel filmjein – tette hozzá az alkotó, aki azt is elárulta, hogy jövőre, a színész születésének 90. évfordulója alkalmából egy

90 perces verzió is készül, amely februártól lesz látható a magyar mozikban.

“Kérlek ne haragudjatok rájuk vagy Istenre ha megölnék!” – a nyilakkal meggyilkolt misszionárius üzenete

Szeretetteljes üzenetet írt halála előtt a családjának az a fiatal misszionárius, akit néhány nappal ezelőtt a világ legelszigeteltebb törzsének tartott szentinelézek öltek meg.

A 26 esztendő John Allen Chau hívő keresztényként azért utazott az India felügyelete álló szigethez, hogy a bennszülöttekkel megismertesse Jézus életét és tanítását. A fiatalember pontosan tisztában volt azzal, hogy életét kockáztatja a misszióval, hiszen egy korábbi próbálkozásánál már nyílzápor fogadta. Egy barátja mesélte el a történetet:

“Két felfegyverzett szentineléz ordítva rohant rá, így szemtől szembe kerültek egymással. Az amerikai férfi ezután arról beszélt az őslakosoknak, hogy Jézus szereti őket. Ekkor azonban a törzs egyik fiatalabb tagja rálőtt egy ijjal, ami beleállt a nála lévő Bibliába.”

Utolsó bejegyzéseként, november 16-án – pontosan egy héttel ezelőtt – a következő mondatot jegyezte fel naptárjába:

„Istenem, nem akarok meghalni.”

Néhány nappal korábban pedig így írt:

“Talán azt gondoljátok, megőrültem, de én hiszem, hogy érdemes megismertetni ezeket az embereket Jézussal. Kérlek titeket, ne haragudjatok rájuk vagy Istenre, ha megölnék. Éljétek az életeket odaadón, hűen ahhoz, amire kiválasztott titeket, ígérem, újra találkozunk majd a másvilágon.

Nem hiábavaló az áldozatom – a törzs tagjainak üdvössége múlik rajta, és alig várom, hogy láthassam, ahogy az Úr trónusa körül ülnek, és saját nyelvükön dicsérik őt, ahogy az a Jelenések könyvében is meg van írva. Mindannyiótokat szeretlek, és imádkozom azért, hogy semmit se szeressetek jobban ezen a földön, mint Jézus Krisztust.”

Az Északi-Szentinel-szigetre a kilencvenes évek vége óta senki sem látogathatott el, mert az ott élő törzs nagyon ellenséges az idegenekkel, ráadásul az indiai kormány attól tart, hogy egy behurcolt fertőzés az egész lakosságot elpusztíthatná. Az indiai hatóságoknak egyelőre megoldhatatlan feladatot jelent John Allen Chau holttestének elszállítása a szigetről.

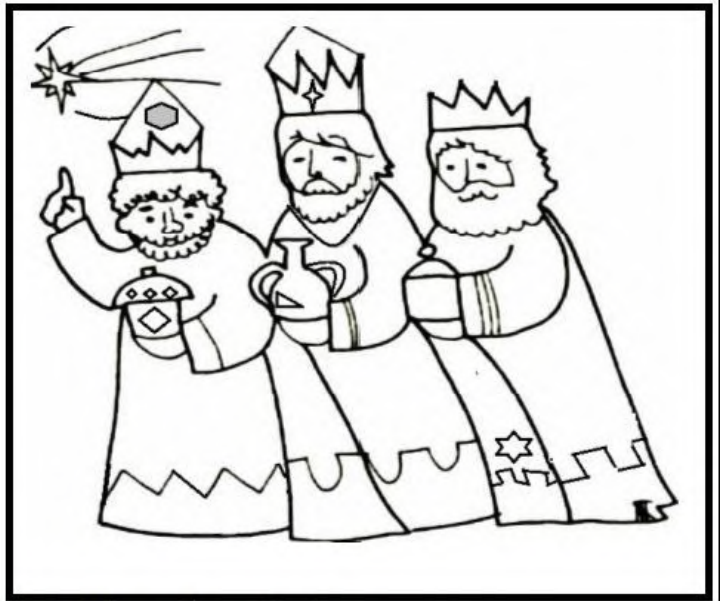
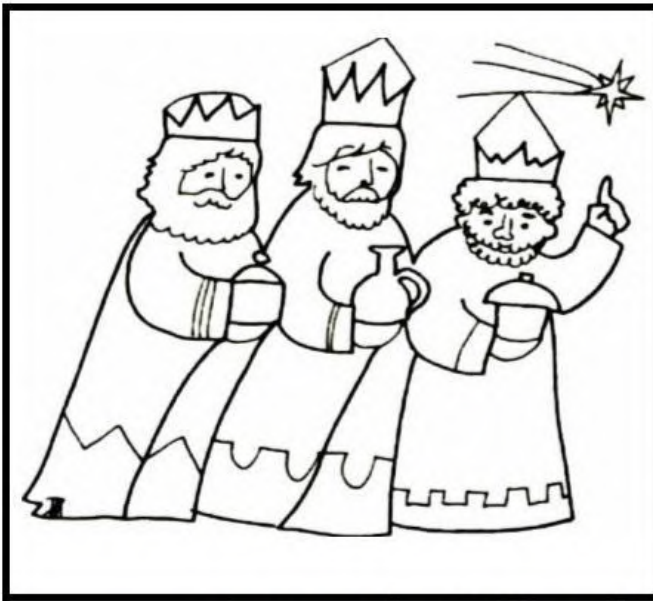
**A Mágikus
Szülőcsatorna
– egy zseniális
kisfilm**

**a feminista
gyermekgyilkosok nézeteiről**

<https://megegyagyart.com/a-magikus-szulocsatorna/>

G y e r m e k o l d a l

KERESS TÍZ KÜLÖNBSÉGET A KÉT KÉP KÖZÖTT!

kedvesen fogadtak minket. Először egy focimeccset játszottunk az ottaniak ellen. Az első féldő után 7-2 lett az eredmény. A 2. féldő is tartogatott izgalmakat. A végeredmény pedig 12-3 lett. A mérkőzés után egy dalt is tanultunk majd megebédeltünk. A következő úticélunk Kaposvár volt. A Virágfürdőbe mentünk, mivel a foci után kellett a pihenés. Volt ott néhány medence, csúszda és még sok más. Körülbelül 1-2 órát lehettünk ott, mert hosszú az út hazafelé. Fürödtünk, ugráltunk, csúszdázunk. Miután felöltöztünk megszártkoztunk, indultunk is hazafelé.

Mikor hazaértünk a csapattal elénekeltük a dalt, melyet a foci után tanultunk.

Nagyon jól éreztük magunkat és kellemesen elfáradtunk.

Köszönjük Lóránt atyának ezt az emlékezetes kirándulást!

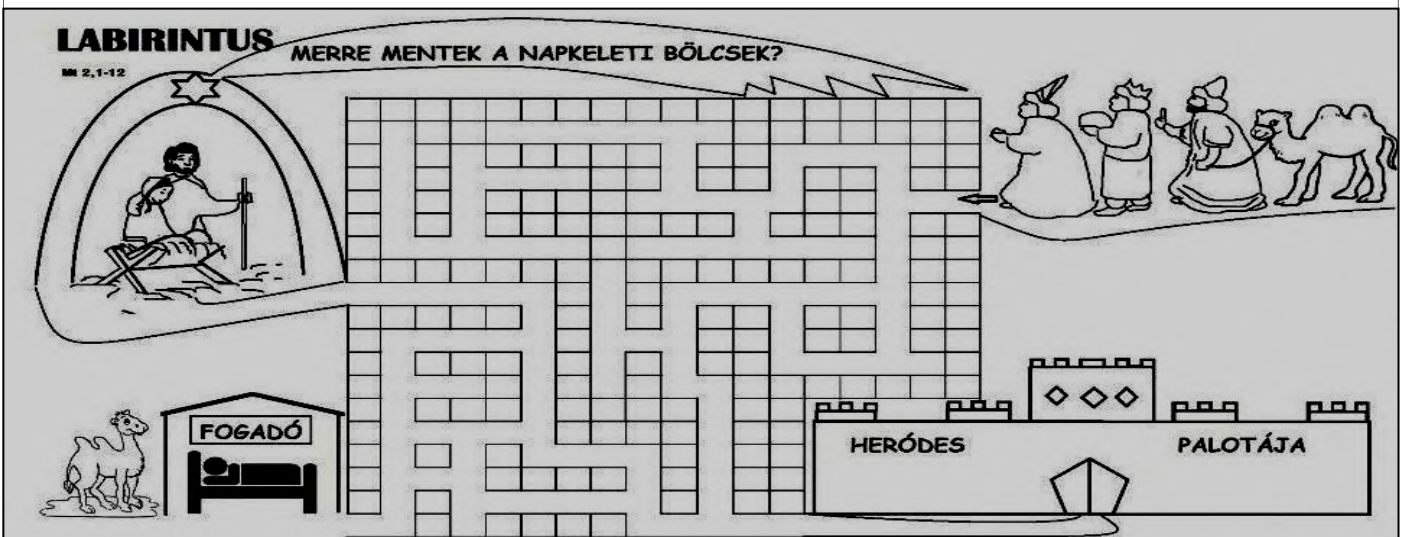
Kiss András, 6.o.

Ministránsok kirándulása

Lóránt atya elhatározta, hogy a lengyeltóti és a szőlőgyörki ministránsokat elviszi kirándulni.

Egy szombati napon korán kellett kelniük, hogy elérjék az autóbust, melyet meglepetésünkre Lóránt atya vezetett.

Először Nagyberkibe indult a csapat. A helyiek nagyon

Az én feltámadásom – tanúságtétel egy szexuális bántalmazást túlélőtől

Jézus volt a kifogásom.

*Meg akartam bocsátani a bántalmazómnak, egy második
esélyt akartam adni neki. De a lelkem mélyén tudtam, hogy
mindezt csak azért találtam ki, mert nem mertem a
történekről beszélni. A nevem Maria Sage, 24 éves vagyok,
katolikus író, könyvmoly, az olasz kultúra szerelmese és
gyerekkori szexuális bántalmazás túlélője.*

A történetem

Egyedül nevelt fel a legerősebb édesanya, akit valaha ismertem. De a félelmeink és az erőfeszítéseink annyira lekötötték, hogy nem vette észre, min megyek keresztül. Nem teszek szemrehányást neki, amiért nem ismerte fel a bátyámban a bántalmazót.

A szexuális bántalmazást elkövetők gyakran használnak többes számot, a „mi”-vel és a „tegyük meg”-el a csapatmunka benyomását keltve. Emlékszem, az iskolából hazaérve a bátyám üdvözölt, majd bántalmazni kezdett. Amikor hallottuk, hogy nyílik a garázsajtó gyorsan összekaptuk magunkat majd visszamentünk a szobánkba, mintha mi sem történt volna. Az elmém érzéketlenné vált, a tudatalattim elfojtotta a történeteket, úgy éltem, mintha otthon minden a legnagyobb rendben lett volna. Ez 2005 és 2011 között történt. A bántalmazás felemésztette az önbecsülésem, a méltóságomat, az érzelmi függetlenségemet. Már nem hittem abban, hogy értékes vagyok és képtelen voltam szabadon, félelem nélkül gondolkodni.

2012 és 2018 között beszéltem a bántalmazásról néhány barátommal és a missziós munkatársaimmal, de semmit sem említettem az édesanyámnak. Egy részem hitt abban, hogy már minden megoldódott, de valójában az elmém csak ki akarta zárni az átélte fájdalmat. Két héttel egy szakítás után a tudatalattim úgy döntött, ideje színre lépni. Egy júliusi reggelen egy szorongásos roham törte meg a hallgatásomat. Hálát adok Istennek, hogy már azon a héten megkezdhettem a terápiás foglalkozásokat.

Gyakran kérdezték meg tőlem, hogy miként találtam rá a hitemre. A begyakorolt válasz így hangzott: az iskolában nehezen leltem önmagamra, és amikor a középiskola utolsó évében elkezdtem egy ifjúsági csoportba járni, Jézus révén rátaláltam az önazonosságomra. A történetem csak részben volt kitalált: Jézus valóban megmutatta, ki vagyok, de a hitemet igazán csak akkor nyertem el, amikor felismertem, milyen traumán mentem keresztül.

A bántalmazás arra készítetett, hogy újraértelmezsem a kereszthordozás és a húsvét misztériumát. Mindannyiunkat Krisztus képére teremtettek, ezért hozzá hasonlóvá kell válnunk. Úgy is feltehetnénk a kérdést: „hogyan lehetnénk olyanok, mint Krisztus anélkül, hogy minket is keresztre feszítenének?” Ez a kérdés mindent új megvilágításba helyezett. Nem tudom, hogyan munkálkodik Isten (és őszintén szólva, hálás vagyok ezért). De azt tudom, hogy nem Ő az okozója a szenvedésemnek, a bátyám élt vissza az Istentől kapott szabad akaratával. Habár a földi életben nem kaphatok választ a történetek miértjére, meggyőződésem, hogy Isten képes mindent a mi javunkra fordítani. Néha azonban csak a szenvedés árán

valósulhat meg a legnagyobb jó.

Jézushoz hasonlóan nekem is hordoznom kellett a keresztem, Jézus a mi bűneinket hordozta, én a bátyámét. Mindketten megtapasztaltuk a meg nem érdemelt szenvedést.

A hallgatást megtörve Jézussal együtt támadtam fel. Elég bátorságot gyűjtöttem ahhoz, hogy elfogadjam a segítséget, amire szükségem volt és megosszam a történetem. Hiszek abban, hogy minden okkal történik és túlélőként tett tanúságtételem része Isten tervének. A rejtőzködés feladása az első és a legfontosabb lépés volt, amit önmagamért tettem. Ha te, vagy bárki, akit ismersz a bántalmazás sötétségében él, arra bátorítalak, hogy beszélj róla valakivel, akiben megbízhat, legyen szó a szüleiről, a tanárodrol vagy hivatalos személyről. Hat év bántalmazás és hat év rejtőzködés után ismerem a rettegést. De azt is tudom, milyen felszabadító kilépni a

hallgatásból. Isten velünk szenved ha bántanak és mellettünk áll, amikor megtörjük a csendet. A gyógyulás hosszú folyamata még előttem áll, de már megértettem, hogy Isten nélkül semmit sem tehetek. A kapcsolatom Istennel és az édesanyámmal minden nap erősödik. A gyógyulás útjára lépve ráébredtem arra, hogy nem a szenvedése az utolsó szó. Isten a velem történetek révén segít másokon és felnyitotta a szemem, hogy elfogadjam az akaratát az életemben.

A hallgatásból kilépve az Úrnak szentelhetem az életem. Ő azért teremtett engem, mert terve van velem és a kereszthalálával megmutatta, hogy milyen értékes vagyok az Ő szemében.

Krisztusé az utolsó szó.

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal, 2:20)

Pusztas Sándor:

DONUM

Kaptál egy arcot
apád anyád arca
kaptál egy nevet
hordozd becsülettel
kaptál egy kezet
ne ereszd el ne ereszd el
kaptál egy szívet
igazíts rajta ha tudsz
kaptál egy világot
javíts rajta ha tudsz
kaptál egy életet
viseld el ha tudod
kaptál egy napot
még mindent jóvátehetsz

MUNKÁBÓL MINDIG VÁLLALHATUNK TÖBBET

– INTERJÚ GÖRGEY
ETELKA REFORMÁTUS
LELKÉSZNŐVEL

Görgey Etelka Pálfa református lelkész-nője. Szolgálat mellett neveli két gyermekét, egyetemre jár és lassan két tetralógiát is megírt. Vidék és város párhuzamáról, lelkészhiányról, az infokommunikációs társadalomról, a példaadó keresztény nevelés fontosságáról és a két könyvsorozatról, a Csodaidőkről és az Időcsodákról beszélgettünk.

Mesélnél picit a családról? Hány gyermeked van?

Eta: Kettő. A fiam most lesz 11, a lányom pedig most volt 9 éves. Nagyon sokat vártunk rájuk. Annak idején ki is mondták az orvosok, hogy természetes úton nem lehet gyermekünk, aztán mégis megérkezett a fiú. Utána nem akartunk sokáig várni és most nagyon jó, hogy ilyen közel vannak egymáshoz korban, együtt nőnek fel. Nagyon jól elvannak együtt, órák hosszat játszanak egymással. Nincs tévénk, így nem tudnak kockulni. A számítógép-használatuk is annyira korlátozva van, hogy gyakorlatilag nincs is.

Ez, gondolom, tudatos döntés volt részetekről.

Eta: Igen. Sokan kérdezték már tőlem azt is, hogy a könyveimben miért nincs technológiai fejlődés. Az Időcsodák harmadik részében adtam egy választ, miért nem ment el a fejlődés virtuális irányba. Azért, mert végül kudarcnak bizonyult. Úgy gondolom, ez a valóságban is így lesz. Aki teljesen a virtuális világ rabja lesz, annak nem lesz gyereke vagy ha igen, nem lesz képes felnevelni, csak ha a virtuális világról lemond. Ha nem, kifejezetten pszichés problémákkal küszködő személyek egész nemzedéke nő fel.

Most az elfogadás korát éljük. Őket is el kell fogadnunk, nem?

Eta: Társadalmi szinten elfogadjuk az ilyen embereket, de családi szinten nem lehet velük együtt normális pár-, társ kapcsolatot kialakítani. A súlyosabb személyiségzavarosok körében gyakoribb az agresszió, például verik a családjukat. Azt nem fogadja el a társadalom sem. Ha nárcisztikus és tele van agresszióval, manipulációval, azt sem tudjuk elfogadni. Márpedig ez a függés ilyen embereket

termel.

Mi a megoldás?

Eta: Nincs megoldás... Pontosabban szerintem ez az irány gyakorlatilag egy társadalmi evolúciós zsákutcának fog bizonyulni. Most még nem látjuk, de pár évszázad alatt lenullázza magát, mert nem fejlődőképes.

Vajon egy keresztény családban kisebb az esélye, hogy kialakuljon ez a függőség?

Eta: Attól függ, hogy ez a keresztény neveltetés, egy külsőség vagy sikerül belsővé tenni.

És ez min múlik?

Eta: A szülőkön, azon, hogy ők hogyan élik meg a kereszténységet. Ha nekik ez csak tiltások és szabályok halmaza, akkor a gyerek is ezt tanulja meg. Viszont, ha látják, hogy a szülőknél van egy mély istenkapcsolata, akkor ők is vágnak annak a megélésére.

Ők is arra fognak törekedni, hogy ne csak a szabályoknak feleljenek meg, hanem legyen egy olyan mély istenkapcsolatuk, mint apunak és anyunak.

Ilyen értelemben jelenthet védelmet. Egyébként amíg picik, addig nagyon beszippantó erő az egész digitális világ. Muszáj szülőként megtanulni ésszerűen korlátozni.

Azt hiszem itt az ésszerű van a hangsúly. Nem hinném, hogy a zéró tolerancia a legjobb megoldás.

Eta: A piciknél igen, a gyermekpszichológusok még a napi 10 percnél több mesenézést is károsnak tartják kisgyermekkorban. Amikor az ismerőseim 2-3 éves gyerekeire gondolok, akik tablettel mászkálnak, már két személyiségzavaros felnőttet látok magam előtt. Ez olyan, mint amikor egy heroinista anyuka megszüli a gyereket, az már heroinistának születik. Úgy kezdődik az élete, hogy az inkubátorban megpróbálják lehozni a heroinról... A kisgyerekeket mikor próbáljuk meg lehozni a tabletről? Pedig ez is súlyosan tönkre teszi a személyiségfejlődést. Már kész

személyiségeket is képes torzítani, ezt látjuk az okostelefon-használton. Most már nekem is van okostelefonom, de például a Facebookot nem engedtem fel rá.

Én nem figyelem az embereket, nincs időm arra. Örülök, hogy a saját életemet tudom figyelni.

Lelkész vagy, könyvet írsz, gyereket nevelsz és természetesen feleség is vagy. Több fronton is meg kell állnod a helyed. Szinte mindegyik kitesz egy teljes életet.

Eta: Alapvetően én református lelkész vagyok, ezen kívül van ez a temporális funkció, hogy anyuka vagyok, bár most már azt hiszem, mindig is az leszek. Ez persze nemcsak funkció, hanem a személyiségem része is.

Ha felnőnek a gyerekek, mit fogsz csinálni a főállású anyaság helyett?

Eta: Azért, ha jobban belegondolunk az anyaság most is csak naponta 4-5 óra, hiszen napközben iskolában vannak a gyerekek. A lelkészi munkából pedig mindig annyit lehet végezni, amennyit akar az ember. Többet mindig lehet dolgozni, de kevesebbet is. Választás kérdése, hogy elvállalok-e egy újabb részt, feladatot vagy sem.

Ténylegesen van lehetőséged nemet mondani adott esetben?

Eta: Természetesen. Az alapfunkcióimat betöltöm, de azon felül ha indítok mondjuk gyászcsoporthoz, akkor indítok, ha nem, nem. De vannak olyan periódusaim, amikor azt mondom, hogy akkor most elég. Például tavaly januárban behúztam a kéziféket, és befejeztem az Időcsodák harmadik kötetét.

Ebben akkor valószínűleg van különbség egy pap és egy lelkész életében. Én azt tapasztaltam, hogy a papokat nem hagyják békén a hívek, amíg nem csinálnak baba-mama klubot, ministránstábort, családok közösséget, imaköröket, zárandoklatot...

Eta: Szerintem ez inkább vidék és Budapest közti különbség. A vidék egészen más. A nyáron például kigyulladt a templomunk teteje. Egészen pontosan harminc ember jött ki megnézni, pedig nem sűrűn ég le a templom egy ember életében.

Hihetetlen fásultság és nehezen mozdíthatóság van vidéken, ez részben a túl kicsi közösségből is ered.

Nagyon sokan alkoholisták és őket nem lehet elhívni egy alkohol csoportba, mert akkor oda kellene ülnie azok mellé, akik ismerik őt. Ha szeretnék csinálni egy alkalmat a bántalmazott feleségeknek, ugyanez van. Látják, hogy bejön és már kezdődik is a pletyka.

Mindent máshogy kell csinálni vidéken. Mondjuk indíthatok egy fogyókúrás csoportot, ahol nők beszélgethetnek akár arról is, hogy rossz a házasságuk, de rossz házasság csoportot nem lehet csinálni.

A katolikus egyházban mostanában divatos a paphiányról beszélni. Mi a helyzet a lelkészekkel?

Eta: Egyre kevesebb lelkész jön le vidékre. Mostanában már mondták, hogy "Mi van, a diploma csak Budapestre szól?" Egy vidéki városba egy éve nem találnak lelkészt. De megértem, hogy miért nem. Ez egészen más mentalitás. Itt nemcsak egy közösségnek vagy a lelkésze, hanem a falunak is. Pálfán bárhol vagyok, mindenki ismer, ha más nem arról. Mindenki tudja, hogy én vagyok református lelkész. Ha feljövök Pestre és itt összeesem, azt hiszik, be vagyok rúgva, a kutya nem fog feltárogatni.

Évekkel ezelőtt olvastam a Csodaidőket, majd az Időcsodákat, a két tetralógiádat. Egészen lennyűgözött a történet szövevényessége, a szereplők kidolgozottsága és az, ahogyan a keresztény értékek megjelennek a könyvben. Hol tanultál így írni?

Eta: Régen fanfictionöket írtam és láttam, melyek lehetnek a hibák egy történet megírásakor. Elkezdtem azon gondolkodni, miért szeretek vagy nem szeretek egyes írásokat elolvasni. Rájöttem, hogy nekem az a fontos, hogy a dráma a karakterek közötti kapcsolatokban legyen, ne körülöttük, illetve, ami körülöttük van, az is a kapcsolatokat állítsa feszültségbe. Így született meg Yaan alakja (az első főhős), aki el akarja hagyni azt a zárt közösséget, a Kavent, amiben felnőtt, hogy a többséghez hasonlóan élhessen normális életet.

Említetted ezt a zárt közösséget, a Kavent. Nem lehet nem észrevenni, mennyire hasonlít ez a vallás kereszténységhez.

Eta: Ha valami, akkor ez nagyon tudatos céloim volt. Akkoriban volt Ausztráliában a népszámlálás, amikor írni kezdtem. Olvastam, hogy a vallásnál be lehetett jelölni a jedi lovagot is. Nagyon érdekesnek találtam, hogy ma már az ember jedi lovag is lehet, éppen csak kereszténynek lenni ciki. Elgondolkodtam, vajon lehet-e olyan szórakoztató regényt írni, aminek a főszereplői keresztények. Így született meg a könyvben a kaveni vallásosság, ami nem a kereszténység, de nagyon közel áll hozzá; és a főszereplők valamilyen szinten mind ehhez a közösséghez tartoznak.

Mély vágyam volt megmutatni, hogy a vallásosság nem azt jelenti, hogy elmebeteg vagy, hanem azt, hogy neked más az a narratíva, amiben éled az életedet. Azért nem mindig tűnik olyan vonzónak a Kaven.

Eta: Ez így van. Mindenhol emberek élnek és sokszor, ami ötletnek jó, annak a megvalósítása már nem annyira. Például a Raas családban lenni néha elég kellemetlen, nem biztos, hogy szívesen élnék velük együtt, pedig ők a könyv vallásos főszereplői.

Az Időcsodák ugyanabból az alaphelyzetből indul, mint a Csodaidők, de néhány döntést másként hoznak meg benne a szereplők, ami egészen új cselekményláncolatot indít el. Az életünkben is számtalanszor feltesszük a kérdést, "Mi lett volna, ha?" Te itt adsz egy lehetséges választ erre a kérdésre. Honnan van mindehhez az inspiráció, az ihlet?

Eta: Milliós könyvet olvastam már és ott a történelem is. Ráadásul a saját családom is úgy néz ki, mint egy brazil szappanopera, de ez minden családra igaz. Mindenhol van egy José Armando...

Vannak olyan szereplők, akik a valóságban is léteznek az ismerőseid, rokonaid között?

Eta: Vannak, de ezekre inkább utólag jöttem rá. Például Judy apja sok szempontból az én apám is, és az Időcsodákban már látszik is,

hogy a valóságban megbékéltem Apuval.

Lesz újabb sorozat az Időcsodák után?

Eta: Persze, már el is kezdtem rajta gondolkodni, de tudom, hogy először ezt kell befejeztem. Előbb a munka, aztán a szórakozás! Bár ez is szórakoztató és engem igazából minden munka szórakoztat. Nem tudok olyat mondani, ami ne szórakoztatna egy idő után. Az egyszerű fizikai munka azért, mert ki tudok közben kapcsolni. Az alkotó munka azért, mert a végére elkészül valami. Az aprólékos munka azért, mert néha le kell lassítani, és az segít benne. Tehát semmit nem tartok idegennek. Dolgoztam idősekkel ápolóként, ami nem az én világom, de akkor is megtaláltam azt a részt, amit élveztem, a többit pedig egyszerűen megcsináltam.

Lábánné Hollai Katalin

MORUS TAMÁS IMÁJA

Uram, ha lehetséges,
adj nekem testi egészséget,
hogy ép szervekkel szolgálhassak
neked!

Adj nekem Uram, egyenes lelket,
hogy lássam, mi a jó és helyes,
ne féljek a gonoszság támadásától
és minden ügyemet rendbe tudjam
szedni!

Adj nekem, Uram, készsleges lelket,
mely sohasem unatkozik,
nem panaszkodik,
nem kesereg és nem érzékenyekedik!
Segíts, hogy ne törődjem
mértéken felül azzal a valamivel,
amit „Én”-nek hívnak!

Adj Uram humorérzékelt!
Segíts, hogy értsem a tréfát,
Hogy vidám legyek
És másokat is fel tudjak vidítani!

A navigátor

Lemaradva a kor gyakorlatától, egészen idáig nem használtam GPS-t az autózásnál. Az oka az volt, hogy sem okos telefonom nem volt, sem GPS az autóban, így térképpel, a rádió forgalomtájékoztatója alapján és a zsúfolt forgalommal küzdve vezettem az itt töltött több mint egy évtizedes missziós időszakom alatt a Los Angeles-i agglomeráció 27 különböző autópályáján.

Aki itt él, az tudja, hogy délelőtt 10 és délután 3 óra között lehetséges gépkocsihoz méltó sebességgel haladni, de a nap többi órájában csak lépésről lépésre lehet döcögni az autópályákon – legalább is GPS nélkül.

Augusztusban az új szolgálati feladatommal egy okos telefont is megörököltem. Nagy izgalommal vártam, hogy végre én is a műholdas guru irányítása alatt legyek, bár ódzkodtam a jó térképismereti és tájékozódási képességeim lustulásának lehetőségétől. A GPS használatának másnapján még az is megadatott, hogy egy konferenciáról hazafelé egyedül utazzam a brit akcentusú műholdas navigátorommal, „Thomas-szal”, akinek udvarias utasításait követtem. Be kell vallanom, a teljes bizalom még nem volt meg részemről.

Örültem, hogy a navigátor a térképet is mutatja, mert így legalább saját magam is megítélhettem, vagy éppen felülbírálhattam a helyzetet, az ismert utakat választva az ismeretlen helyett. A péntek délutáni forgalom a legrösszabb Kaliforniában, „Bumper to bumper” (lőkhárítótól lőkhárítóig), ahogy itt mondani szokták, így felkészültem rá, hogy a forgalomban töltsék jó pár órát. Az első kaland hamarosan el is kezdődött: Thomas a parkolónak mondható autópályáról olyan mellékutakra vezetett, amelyeken még soha nem jártam. Belementem az ötletbe, főként mert még világos volt egy pár óráig, úgyhogy nem bántam az új utakat. Követtem az utasításokat, félszemmel a térképet lesve, hogy azért tudjam, merre megyek. Egypár kitérő út után végül is visszajutottam ugyanarra az autópályára, amelyről „le lettem térítve”, de már közelebb a célohoz.

Egy idő múlva, amikor már Los Angeles belvárosához közeledtünk, ahol négy autópálya keresztezi egymást, Thomas a jól ismert utamról el akart irányítani egy másikra. Persze rögtön a bizalmatlanság szólalt meg bennem, és muszáj volt megnéznem a további útitervet a digitális térképen. Mivel telefontartó még nincs az autóban, ezért a kisokosom elég labilis volt. Véletlenül meg is nyomtam egy gombot, aminek következtében a képernyő teljesen elsötétedett. „Csodálatos” – gondoltam kellő szarkazmussal –, most még azt sem tudom, merre menjek!” Bár a telefonon semmit nem láttam, Thomas továbbra is adta az utasításokat, és én kénytelen voltam „vakon követni”, amit mond. Thomas átvitt az egyik autópályáról a másikra, onnan a harmadikra, ami céloznak ellenkező irányába vitt, majd arról le kellett térnem, hármát kanyarodnom, és egy negyedik autópályán keresztül visszatérnem az első autópályára. Spóroltam vele időt? Minden valószínűség szerint igen, hiszen a műholdakról jobb a rálátás a forgalomra, így Thomas jobban tudja nálam, melyik út a legpraktikusabb célo felé. Amíg a hangot követtem – tudatlanul, hogy hol lesz a következő kanyar, vagy melyik utcán, autópályán kell majd mennem – azon kaptam magam, hogy a kis kalandom lelki tréninggé válik, reflektálva arra, hogy feltétel nélkül kövessem Isten.

Mind ismerjük a mondást, „Isten útjai kifürkészhetetlenek”, és ezalatt az út alatt, amikor – valószínűleg az egész világtól lemaradva 2018. szeptember 1-jén – először használtam GPS-t,

amit vak bizalommal kellett követnem, sűrített élményben megtapasztaltam, amit egy életen keresztül gyakorlunk. A navigátornak nagyobb rálátása van az utamra, mint nekem, és nemcsak az enyémre, hanem mindenkiére, hiszen hálóként körülölelve Földünket 33 műholdról veszi az információt, látja, hol van baleset, hol van torlódás vagy útépités, hol lehet lassabban vagy gyorsabban haladni. Istennek tökéletes rálátása van életünkre, ő tudja a legjobban, melyik az az út, amely a legbiztonságosabban és lelkünk számára a „legpraktikusabban” vezet haza az égi hazába.

Az élet útján Krisztus hangját kell követnünk, ő az élet tökéletes navigátora. Ő az, aki felülről látja helyzetünket, ő az, aki az evangéliumokban ránk hagyta tanítását, az apostolokon és az egyházon keresztül a hagyományokat. Jézus Krisztus az, aki nemcsak szavakkal, de elsősorban tettekkel és saját példájával tanított minket.

Az isteni kinyilatkoztatás mellett emberi természetünk navigátora is segít, az erkölcsi értelemben vett természet törvényt, amelyet Isten „belénk kódolt”. Mindenki tudja, hogy ölni, lopni, csalni nem szabad – ez még a legpogányabb törzseknek is törvény. A jó és a rossz tudása bele van írva emberi természetünkbe, úgy, mint az észak, dél, kelet és nyugat iránya. Ha Budapestről Szegedre szeretnénk utazni, akkor dél felé kell venni az irányt. Ezen nincs mit változtatni, még ha mi belső indítatásból – „mert én úgy érzem, hogy ez a helyes” –, inkább észak fele akarnánk haladni.

Amikor eltévedünk, álljunk meg. Tekintsük rá életünkre olyan objektíven, mintha térképet néznénk, és próbálnánk kitalálni, hol vagyunk, hogyan jutottunk ide, és hogyan térhetünk vissza a helyes útra. Ha képtelenek vagyunk objektív módon látni – túl sok és helytelen érzelem, sérülés, harag stb. befolyásol –, akkor kérjünk meg egy hozzáértőt, hogy segítsen minket vissza a helyes útra. Amikor a GPS utasításával ellenkezőleg más utat választok, a GPS minden egyes „más választásnál” újrakalkulálja a hazavezető utamat. Lehet, hogy nem az eredetileg nekem szánt úton jutok haza, hanem kicsit hosszabban, több akadályon keresztül, de végül is hazajutok, ha bízom Abban, aki felülről sokkal jobban rálát az életemre. A megtérésnél Isten vezet vissza minket a rossz útról, ha megengedjük neki.

Amikor nem tudjuk az utat, merre menjünk, nézzünk fel a feszületre, és értsük meg azt az önzetlen, önmagát odaajándékozó szeretetet, amely az Isten Fiát arra vezette, hogy értünk még a halált is elszenvedte. A válasz ebben a szeretetben rejlik. Életünk során végül is minden út két útba torkollik: az egyik Isten országba, vagyis az örök életre vezet, a másik oda, ahol Isten nincs jelen, vagyis a pokolba. Amikor a GPS-be bejelöltem a célt, vagyis az otthonomat, akkor, bár néha ismeretlen utakon, de mégiscsak a helyes irányba haladtam, a lehető legkevesebb akadályba ütközve. Isten is így vezet minket – néha a főúton, amit már jól ismerünk, és tudjuk pontosan, hol és hová utazunk, néha pedig ismeretlen utakon, de Ő akkor is velünk van, hogy megmondja, mikor és hol kell a helyes irányba kanyarodnunk, hogy épségben eljussunk hazáig. Figyeljünk a remélhetőleg jól képzett lelkiismeretünkre, a belénk kódolt erkölcsi törvényekre, ismerjük Krisztus tanítását az egyházon és a Szentírásán keresztül. Ezekkel együttműködve kell használnunk józan eszünket és tapasztalatainkat, hogy az élet útján, azaz Jézus Krisztus útján járjunk, hogy ne csak törvénykövető jó emberek, hanem Krisztust követő keresztény szentek legyünk.

Farkas Zsófia nővér, SDSH

Isten kezében

Az alázat segít, hogy megtaláljuk helyünket a világban. Erre mutat rá az alábbi történet is, melyen keresztül jobban megérthetjük Isten és ember kapcsolatát.

Az Úr Jézus gyakran hangoztatta, hogy segítsége, kegyelme nélkül nem élhetünk keresztény életet. Nyíltan kijelentette: „Nálam nélkül semmit sem tehetek.” Semmi olyasmit, ami biztosítja üdvösségünket. Ezt úgy is mondhatjuk, hogy a mennyország ajtajának belül van a kilincse. Nekünk is erőfeszítéseket kell tennünk, hogy eljussunk odáig és állhatatosan zörgetnünk kell. Ám az ajtót csak Jézus nyithatja meg előttünk. Ezt az igazságot szemlélteti történetünk:

Egy asztalosmesterről van szó, aki bevégezte napi munkáját, elhagyta műhelyét, helyére tette szerszámait. A sarokba állította azt az ablakráámát, amin egész nap szorgalmasan dolgozott. A friss fa illata betöltötte műhelyét. Pihentek a szerszámok, majd beszélgetni kezdtek. Elsőnek a fűrész szólalt meg.

– Pompás munkát végeztem, fogaimmal remekül elvágtam a deszkákat. Pontosan, egyenesen, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Az ablak szinte teljes egészében az én művem.

Meghallotta ezt a fűrész és méltatlankodva így szólt a fűrészhez:

– Ne túlozd el érdemedet. Nélkülem bizony aligha készül el az ablak.

– Azért engem se hagyjatok ki a munkából – dohogott a gyalu. Énnekem köszönhető a deszka simasága.

– Ha én nem fognám össze a deszkákat, szólt közbe a szög, aligha állna szilárdan az ablakkeret.

Egyre többen szóltak bele a vitába, minden szerszám a maga fontosságát hangsúlyozta.

Közben valamiért visszajött a mester és a bölcs kalapács megjegyezte:

– Mesterünk keze nélkül semmit sem érünk.

Ezt kell vallania minden kereszténynek: Isten kegyelme nélkül egyikünk sem élhetne igaz keresztény életet.

Siklós József

A szegény asszony fillérekje

A persely mellé pirulva surran,

Ne vegyék észre, mint hull kincsek közé

Kis fillérekje.

A perselybontók fitymálva mondják:

Hitvány szemét!

Jézus szólt: E szegény özvegy

A legtöbbet adta, mert mindenét!

A fölöslegből adunk kevélyen.

Egyet, ezerből -s mekkora érdem!

Kenyér fölöslegből néhány morzsát,

Virág fölöslegből néhány szirmot,

Utak fölöslegből, néhány lépést,

Szavak feleslegeből, néhány jó szót,

Imák fölöslegeből néhány forrót,

Időnk feleslegeből, néhány forrót,

Időnk fölöslegeből néhány percet,

Erőn fölöslegeből néhány tettet,

-Élet Urának, nagy kevélyen,

Ki értünk adta magát -egészen!

A bizalom próbája: Kötélen a Niagara felett

Az Istenbe vetett bizalom mellett gyakran nehéz kitartanunk, különösen, ha magunkat érezzük veszélyben.

Egyszer a Niagara-vízesés felett kifeszített drótkötélen egy artista készült átmenni. Mielőtt elindult, kezébe vette az egyensúlyozó rudat és megkérdezte a feszülten várakozó tömeget: „Elhiszitek-e, hogy át tudok menni a vízesés felett?” Néhányan kételkedtek, de a többség elhitte, mondván, végül is ez a szakmája.

Az artista átment, majd visszajött, és megkérdezte: „Elhiszitek-e, hogy rúd nélkül is megteszem?” Már többen kételkedtek, mert feltámadt a szél.

Az artista átment, ismét visszajött, azután fogott egy talicskát, és megkérdezte: „Elhiszitek-e, hogy át tudom tolni ezt a talicskát?” Most ismét azok kerültek többségbe, akik hittek neki.

Az artista áttolta a talicskát, majd vissza, és ismét kérdéssel fordult a közönség felé: „Elhiszitek-e, hogy ismét át tudom tolni?” Már mindenki egyhangúan elhitte. Ekkor megkérdezte: „Elhiszitek-e, hogy egy embert is át tudok tolni rajta?” Mindenki igent kiáltott: „Elhisszük!” Az artista megkérdezte: „Akkor ki lesz az első?”

Senki nem vállalkozott!

*

Vajon mi, akik hívő keresztényeknek mondjuk magunkat, mindig feltétel nélkül reá bízunk magunkat Istenre, vajon bele ülünk-e „Isten talicskájába”? Vajon amikor azt mondjuk: „Hiszünk Isten mindenhatóságában”, követjük-e mindenben a krisztusi utat, akkor is, ha az néha számunkra kedvezőtlennek tűnik?

Forrás: Internet

KÁRTÉRÍTÉSEK IDEJE

Bayer Zsolt

H. Dezső olaszliszkai illetőségű lincselő tizenhét évet kapott, amiért 2006-ban társaival a gyermekei szeme láttára, minden értelmezhető ok nélkül agyonverte Szögi Lajos tanárt.

Majd H. Dezső lincselő – nyilván a maga akaratából és saját ötlettől vezérelve – a Helsinki Bizottsághoz fordult, beperelendő a magyar államot, mondván, rosszak a fogva tartási körülményei.

A fényes tekintetű bíróság pedig most, a Helsinki Bizottság hathatós közbenjárásának hála, ötmillió forint „kártérítést” ítelt meg neki. Továbbá H. Dezső bestiális gyilkos jövő nyáron ki is jöhet a börtönből, ugyanis jó volt a magaviselete.

Vagyis tizenkét év jár egy leírhatatlanul aljas és megmagyarázhatatlan gyilkosságért, valamint mindjárt ötmillió forint „jutalom” is, mert gondolom, H. Dezsőnek mindenféle jogai sérültek odabent a börtönben (nem kapott csipetkét a bablevesbe).

Igen, most ez a világ van. A „liberális demokráciák”, az „emberi jogok” és mindenekfelett a nagy „szabadságok” világa. S ha már ezt a világot éljük – amelyben valamiért soha nem a liberális jogvédők apját, anyját, gyermekét verik agyon ember alatti élőlények –, talán ideje lenne annak is, hogy eltöprengjünk egy pillanatra, mi lenne, ha megvalósulna ezek minden álma és követelése:

1. Töröljük el a határokat! Mondassék ki, hogy ezentúl mindenki oda megy, ahová csak akar, nincsenek határok, országok, államok, hiszen szabadság van, amelyben mindenki ott él, ahol éppen élni akar.

2. Legalizáljuk a drogot! Az emberi szabadság szerves része, hogy mindenki azt szív, amit akar, azzal üti ki magát, amivel éppen eszébe jut, természetesen azok kontójára, akik nem drogoznak.

3. Minden hajléktalannak joga van ott lakni, ahol szeretne! Nehogy már az állam beleszóljon, hogy a hajléktalan merre jár! S mert a drogozás és a hajléktalanság kéz a kézben jár, hát nyilván egyre több hajléktalan piszkíthat, ahol csak akar, úgy szép a szabadság, ha szaga van.

4. Töröltessenek el a bilincses iskolák! Nem összeegyeztethető a szabadsággal a „porosz”, avítt, idejétmúlt iskolarendszer, a számonkérés és a fegyelem, legyen szabad az a gyermek, és valósíthassa meg végre szabadon önmagát.

5. Töröltessenek el a nemek! Ahol szabadság van, ott szabadság van, és mindenki szem a láncban. Férfi s nő – sötét, elmúlott évszázadok remiszenciái, rossz emlékü rabság, szabadságban megszületsz, aztán majd eldöntöd. Nemváltó mütétedet természetesen azok fizetik, akik nem drogoznak, jártak még iskolába, dolgoznak, van lakásuk és hazájuk. Szóval a régimódi idióták.

6. Soha többé ne vágjunk ki fákat! Legyenek városaink nagy, álmos dzsungelek, építeni sem kell semmit sem, mert a „szabadok” majd elfoglalják a nem szabadok lakásait, házaikat, és így fog helyrebillenni az egyensúly.

7. Le a börtönökkel! Egy szabad társadalom nem zárhatja falak közé a gyermekeit, a bűn nem bűn, az elkövető nem elkövető, hanem a „körülmények áldozata”, az államnak nincsen joga büntetni, és maga a büntetés is szörnyűség.

8. Le az állammal! Az állam a legfőbb rossz, a szabadság farkasa, a zsarnokság melegágya – államra csak akkor van szükség átmeneti időre,

amikor a piac és a bankok elszúrtak valamit, és ki kell fizetni a kontót; vagy amikor H. Dezsőnek rosszul ment a sora a börtönben, és ki kell fizetni neki az ötmilliót.

Én nagyon, de nagyon támogatnám, hogy mindezt szabadon megvalósíthassák végre. Igenis ideje van a liberális mintaállam megvalósításának, csak annyi a kikötésem, hogy mindezt az emberi civilizációktól messzebb valósítsák meg.

Ha javasolhatok valamit én, régimódi „náciként”, az Északi-Szentinel-szigetet javaslom. Tessék odamenni, szigorúan egyenként, és tessék nekifogni. Első körben lehet vinni H. Dezsőt.

(Ui.: Szögi Lajos családjának 46 millió forint kártérítést ítétek meg, amiből eddig egy fillért sem láttak. El ne mulassa az ügyvédjük H. Dezső lincselő ötmilliójára rátenni az inkasszót!)

Babits Mihály:

A vihar (részlet)

Megmondom a titkát édesem a dalnak:
Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.
Mindenik embernek a lelkében dal van
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.

AZ IMÁDSÁG ISKOLÁJA ANTHONY DE MELLÓTÓL

Egy éjjel Brúnó testvér imádkozni akart, de egy kecskebéka brekegése megzavarta. Sikertelen volt minden kísérlete, hogy a zajt figyelmen kívül hagyja,

ezért aztán lekiabált az ablakából:

– Csendet! Éppen imádkozom.

Tudnunk kell, hogy Brúnó testvér szent volt, ezért aztán a parancsát azonnal teljesítették. Minden élőlény visszatartotta hangját, hogy imádkozásra alkalmas csend legyen.

Ekkor azonban egy másik hang zavarta meg Brúnó imáját, egy belső hang, ami így szólt:

– Lehetséges ám, hogy Istennek legalább annyira tetszik a béka brekegése, mint a te zsoldáréneklésed.

– Ugyan mi örömet lehet Isten ennek a békának a brekegésében? – vágott vissza megvetően Brúnó.

De a hang nem adta fel olyan könnyen:

– Ha nem tetszene Istennek, akkor miért terem tette volna meg ezt a hangot?

Brúnó elhatározta, hogy a végére jár a dolognak. Kihajolt az ablakán, s kiadta a parancsot:

– Énekelj!

A kecskebéka ütemes brekegése betöltötte a levegőt, amihez tréfásan csatlakoztak a környékbeli békák is. S hangjuk már nem borzolta Brúnó idegeit, mert, ahogy figyelmesen hallgatta őket, felfedezte: ha nem akar ellenállni, ez a zene valójában gazdagabbá teszi az éjszakát.

Ezzel a felfedezéssel Brúnó szíve eggyé vált

a világmindenséggel, és életében először ráébredt arra, hogyan is kell imádkozni.

Egy hászidik történet

Egy orosz kisváros zsidói türelmetlenül várták a rabbi érkezését. Mivel ez ritkaságszámba menő eseménynek számított, ezért igen sok időt fordítottak arra, hogy megfelelően kidolgozzák a kérdéseket, amelyeket majd a szentség hírében lévő embernek feltesznek.

Amikor aztán megérkezett, s belépett a nagyterembe, azonnal megérezte a levegőben vibráló feszültséget, amivel válaszait várták.

Nem szólt semmit sem, csak belenézett a szemükbe, s elkezdett dúdolni egy dalt. Nemsokára mindannyian vele dúdoltak. Elkezdett énekelni, és vele együtt énekeltek. Majd hajladozni kezdett, s kimért, ünnepélyes léptekkel táncolt. A hitközség követte. Nemsokára annyira belefeledkeztek a táncba, annyira belemerültek a tánc mozdulataiba, hogy elfeledkeztek minden másról a földön; ettől aztán minden egyes ember a tömegben kiegészült, kigyógyult azokból a belső töredezésekből, amelyek távol tartanak bennünket az Igazságtól.

Közel egy órába telt, mire a tánc lelassult, s megállt. Mivel a feszültség elvezetődött bensőjükből, leültek a csendes békével eltöltött teremben. Ekkor a rabbi végre megszólalt, de egész esti beszédje csak ennyiből állt:

– Bízom benne, hogy minden kérdésekre válaszoltam.

Lót apát eljött József apáthoz, és ezt kérdezte:

– Atyám, képességeim szerint megtartom kevéske szabályaimat, kis böjtömet, imáimat, meditálásomat és elmélkedő” csendemet; és amennyire csak erőmből telik, a szívemet is megtisztítom a gonosz gondolatoktól. Mi mást kellene még tennem?

Feleletként az idősebb felállt. Az ég felé nyújtotta karjait, és az ujjai olyanok lettek, mint tíz tűz-lámpa. Így szólt:

– Ezt: Változz teljesen tüzzé!

Egy suszter jött a Gerben élő Izsák rabbihoz, és ezt kérdezte:

– Mondd meg nekem, mit tegyek a reggeli imámmal? Kuncsaftjaim olyan szegények, hogy többnyire csak egy pár cipőjük van. Késő este kapom meg a lábbeliket, egész éjjel dolgozom rajtuk; hajnalban még mindig van munkám, ha azt akarom, hogy készen legyenek, mielőtt az emberek munkába indulnak. A kérdésem tehát az, hogy mikor mondjam el a reggeli imát?

– Eddig mit tettél? – kérdezte a rabbi.

– Néha gyorsan elhadarom, aztán sietek vissza a munkámhoz, de aztán lelkiismeret furdalásom van miatta. Máskor meg elmulasztom az imaórát. De akkor is elveszettnek érzem magam, s alkalmanként, mikor felemelem a kalapácsomat a cipőtalpról, szinte hallom, amint a szívem felsőhajt: Milyen szerencsétlen is vagyok én, hogy még a reggeli imát sem tudom elmondani!

– Ha én lennék Isten, azt a sóhajt többre értékelném, mint az imát – válaszolta a rabbi.

Egy újabb hászidik történet

Egy szegény paraszt késő este, a piacról hazafelé vette csak észre, hogy nincs nála az imakönyve. Ráadásul kocsijának kereke éppen egy erdő közepén ki is esett. Mélységesen elszomorodott, hogy a nap anélkül múlik el, hogy imádkozna.

Ezért aztán a következő imát mondta:

– Uram, nagy butaságot csináltam.

Imakönyvem nélkül indultam el otthonról, az emlékezetem pedig olyan rövid, hogy egyetlen imát sem tudok könyv nélkül.

Ezért a következőt fogom tenni. Elmondom lassan az ábécét ötször, s Te, aki minden imát ismersz, össze tudod rakni a betűkből azokat az imákat, amelyekre én nem emlékszem.

Erre az Úr azt mondta angyalainak:

– Az összes ima közül indultam el otthonról, kétségkívül ez volt a legjobb, mert ez egyszerű és komoly szívből fakadt.

Imádságok és imádkozók:

Nagymama: – Imádkozol minden este?

Unoka: – Ó, persze!

Nagymama: – És reggelenként?

Unoka: – Nem. Nappal nem félek.

Egy ájtatos öreg néni a háború után:

– Isten nagyon jó volt hozzánk.

Imádkoztunk, imádkoztunk, és az összes bomba a város túlsó oldalára esett.

Egy öregember mozdulatlanul ült a templomban, órákon keresztül.

A pap egy nap megkérdezte tőle, hogy Isten mit mondott neki.

– Isten nem beszél. Csak hallgat – hangzott a válasz.

– Na és ön mit mondott neki?

– Én sem beszélek. Csak hallgatok.

Hadiállapot

Az öncélú emberek tudják, a káoszban nagy lehetőségek vannak. Igaz, nagy a kockázat is

Olvasom, hallok, hogy hadiállapot van a szomszédunkban. Katonák sorakoznak, az ukrán elnök pedig erőltetett vigyorral, egyenruhában közéjük furakodik. Most aztán megmutatják őket! Mozgósítás. Fegyverkezés. Korlátozás. Gyűlölet. Az oroszok is keményebben szólnak, és mindenféle európai meg amerikai politikusok és katonák nyilatkoznak bösz vehemenciával. Szinte a bőrén érzi az ember a felelőtlenséget, a csak a saját önös érdeket követő embertípus újbóli tündöklését. Eljött újra a mi időnk – mondják. Háború? Hát legyen: nő a népszerűségem, te meg megkapod a megrendeléseket. Hitel is lesz, van erre pénz. Blokádnak, szankciónak, felhergelt tömegek, kitiltás, üvöltés. És aztán – ahogy lenni szokott – sírás.

Nem figyelünk oda. Más gondunk van. Zajlik az élet. Párizsban, Brüsszelben vízágyú, könnygáz, gumbot. Gették mélyén fenik a kést, máshol bombákat szerelnek. A britek – hányadszor már! – eloldoznak az anyahajójukat a kontinenstől, ők a tengeren érzik jól magukat. De azért a haszonszerzés pallói csak maradjanak meg. Az irodahuszárok Brüsszelben a parlamentarizmus megcsúfolásával még most, míg menni nem kell, trükköznek. Mit trükköznek? Csalnak, hazudnak, és azt üzenik Európának: utánunk a vízözön. Felhőkarcolóváraik a hegycsúcsokon épültek, oda nem érnek fel a hullámok, legfeljebb nyaldossák majd a habok a talapzatot, míg ők átszellemült tekintettel merengenek a világgalmai távlatokon.

Hadiállapot van Európa egyik államában. Máshol nincs. Ez áruklódó. Ne is legyen, mert onnan már aligha lesz visszaút. Hányszor lépett már a tehetetlenségi erő hatására ostoba kényszerpályákra az emberiség? Hányszor kellett végignézniük, végigszenvedniük, hogy értelmetlen akarások és aljas akarnokok belekényszerítsék a világot és bennünket is teljesen értelmetlen háborúba? Hányszor omlott össze körülöttünk minden erkölcsi, értelmi, katonai, sőt, politikai építmény? Most már évek, évtizedek óta feszítik a húrt. Minden eszközt bevetnek. Ők, az öncélú emberek tudják, hogy a káoszban nagy lehetőségek vannak. Igaz, nagy a kockázat is. És csak az erkölcsöket teljesen nélkülöző ember érvényesülhet. (Itt már a „betyárbecsületnek” sincs helye.) Egyetlen cél: a haszon. Politikai, gazdasági, pénzügyi, és persze lehet nemzeti, állami, családi és egyéni is.

Hadiállapotot hirdettek. Itt, a szomszédunkban. Micsoda elátkozott teremtmény az ember! És milyen nehéz (lesz) nekünk megmaradnunk önmagunknak, erkölcsösnek vagy csak értelmesnek! Milyen nehéz kötések tartottak fogva minket sok száz éven át, és micsoda nehéz kötések tartanak fogva ma is! A mi anyahajónk többször is megfeneklett, legutóbb 1918-ban egy alattomos zátanyon. A legénység szétszéledt. Aki arra járt, hazavitte a kormánylapátot, a tat felét, az orrot, a kabinok ablakait, az étkezészetet, és még a zászlóból a címer egy részét is kiharapta valaki. Hajózni szerettünk volna szabadon a tengereken, de nem tudtunk elmozdulni a zátonyról. Újjáépítettük a bárkákat, kisebb lett, de egyszersmind csinosabb. Akadtak, akik azt gondolták, hogy egy nagyobb hajóra kell átdobnunk a kötélünket, majd az elmozdít a zátony fogságából. Dobtuk a kötelet osztrák, német, orosz monstrumunk, volt, aki töröknek is. Mindig a mélybe rántottak az örvények. Legutóbb az amerikai vonatóhajóra röpített a kötélünk. Elkapták, rögzítették. Csak hát, úgy tűnik, sohasem mi hajítottuk át a segélykérő kötelet, hanem éppen fordítva, minket csáklýáztak meg. S mi azt hittük balgán, hogy segítenek kijutni a nyílt vizekre.

Hadiállapot van az egyik szomszédunkban. De mintha hadiállapot lenne az egész egykori Római Birodalomban, a Német-római Császárságban, az Orosz Birodalomban, sőt, még az észak-amerikai gyarmatokon is. A Tigris és az Eufrátesz vidékén, Palesztinában,

Szíriában, Líbiában, Galliában, sőt, Texasban és Új-Mexikóban. „Nem, nem, ez még nem háború – mondjuk –, még elkerülhetjük a legrosszabbat.” Felidézem magamban az átkozott ügyeskedést, ahogy belerángattak minket a Nagy Háborúba, amelynek a vége Trianon lett. Ezerszer átkozott akarnokok! Politikusok, újságírók, katonák, terroristák, pénzemberek, iparmágnások és földbirtokosok, művészek és naiv, sőt, ostoba széplelkek. Utóbbiak legalább annyit kárt okoztak, mint a hidegfejű, profi rablók és gyilkosok. Együtt is törpe kisebbség. És mégsem tudtuk elkerülni a háborút. Túl erősnek bizonyult a kötés. A megszámlálhatatlan halott, megnyomorított, megalázott, betegségben elhunyt ember mellett a szép reményeinktől is elbúcsúzhattunk.

Azután megint hadiállapot lett az egyik szomszédunknál. A másiknál is, a harmadiknál is, és nem volt megállás. A tehetetlenségi erő dolgozott. A második nagy háború. Addigra már olyan erők lettek az újabb kötések, hogy háborúba keveredtünk – immáron pusztá csatolmányként – a Brit Birodalommal és Új-Zélanddal, Kanadával, Ausztráliával, Dél-Afrikával, majd valahogyan Indiával, Csehszlovákiával, Jugoszláviával. Ezek nekünk üzentek hadat. A Szovjetunióval és még külön a Fehérorosz Szocialista Szovjet Köztársasággal és Ukrajnával is. A Szovjetunióval szemben „csak” bejelentettük a hadiállapotot a kassai bombázás miatt. A legostobább – de a kötések logikáját könyörtelenül követő lépés volt –, hogy hadat üzentünk az Amerikai Egyesült Államoknak. Sem Tisza István, sem Bárdossy László nem volt ostoba ember. És mégis... Túl erős volt a kötés, annak a pár ezer embernek az érdeke, befolyása, sajtója, manipulációs hálója. Túl ostobák voltunk, hogy ne lássuk, mi készül, és mi történik? Aligha. De foglyai voltunk a „szövetségeknek”, akikről azt hittük, nincs alternatívájuk.

Hadiállapot van a szomszédunkban. Már a 21. században élünk. Más a környezet, más a világ, más a hadiállapot is, de nem más az öncélú ember. Az ma is gátlástalan, ma is jogot formál minden törvényt, szokást, normát áthágni. Minden, a magáétól eltérő gondolatot likvidálni. Jogot formál minden, a hatalma útjába kerülő ellenerő elpusztítására, legyen az akár ember, természet, múlt vagy maga a jövő. Látom ezt az embert ma itt tobzódni Európában, Amerikában és a keleti szláv sztyeppéken. Az öncélú embert, akinek soha senki és semmi nem állta útját. Sem egy tiszta gyermeki tekintet, sem egy isteni parancs, sem a lelkiismeret, sem a törvény. Mindent kockára tesznek hát a saját hasznuk érdekében, hiszen nem hisznek a Gyermekekben, az Istenben és a Lélek szép szeretetében. Csak az erőnek hisznek. S ha az egyszülly megbomlani látszik valamelyik javára, akkor van a baj.

Az utóbbi években abban bízunk, hogy a konfliktusok majd megoldódnak. Megvannak a fórumok, ahol megegyezésre lehet jutni. S most mégis mintha szétrobbanna a szép, békebeli világ. Hogyan? Miért? Az öncélú ember képes felhergelni a milliányi, kívülről vezérelt embert, és hányadszor érvényesül az ostoba forgatókönyv: népbuhtítás, manipuláció, gyűlöletkeltés, megosztás, tömegharc, bizonytalanság, csalás, erőszak? Káosz. Szellemi, lelki, erkölcsi tartás nélkül bolyongó tömeg, amely várja a megválto eszmét, politikai erőt, eseményt vagy vezetőt. Meg akar ölni egy Tisza Istvánt, egy Kennedyt, az „illetékes” ügyészség kezére akarja adni Julian Assange-ot, Teleki Pál kezébe tuszkolná a pisztolyt, akasztana az Oktogonon, szétlőne egy iskolát Floridában vagy a Krímben, perbe fogná Mindszentyt, Nagy Imrét vagy Szabó bácsit (nem a rádióból), csak mondja már meg valaki, mit tegyen.

A mostani hadiállapot meghirdetői valami ilyesmit ajánlanak. De nem lehet, hogy újra sikerüljön nekik. Lehetetlen, hogy ebbe a csapdába újra belekényszerüljünk. Kötés és eloldás, eloldozás és kötés. Még egyszer a mélybe nem ránthatja a bárkákat senki és semmi. Nincs az a szövetség, amely a békét – vagyis a jövőt – elveheti tőlünk. Bizhatunk magunkban, és bizhatunk az emberiség jobb felében is. Együtt elérhetjük, hogy a hajónk finom mozdulattal egy tavaszi hajnalon felüljön a víz színére – majd akkor észre sem vesszük, hogy már lebegünk –, és meg sem köszönjük a felkelő nappal a Mindenhatónak, hogy megint velünk volt, és nem hagyta veszni a hitünket.

SZERENCSES KÁROLY

Szent Család ünnepe - Mire gondol ilyenkor egy pap?

Harminc év lélekszolgálat után már nehéz lenne a naivitás. Nem tudom, esketett-e valaki annyit ennyi idő alatt, amennyit én, úgy, hogy nálam az előkészület is megfelelően alapos. Az újtukra indított családok pedig megkapják a batyut: naponta kezdj újra szeretni, ne und meg, és ne a családi kirakatnak szeress, nem a büszkeséged, hanem a családapai, családanyai élethivatásod megélése, megvalósítása a cél. A hozzá való táptalaj ugyanott található, a családban.

Az Ige volt az emberek világossága... a világba jött. Emberré lett.

A világban pedig kijelölte az emberi együttélés egyetlen lehetséges formáját: Ő, maga is családba született és benne is nevelkedett.

Mi érzek papként, amikor ezt fontolgatom? Nagyjából ugyanazt, amit egy édesapa „megvajúdik” felnövekvő gyermekeivel szemben kétszer-háromszor, jó esetben ötször-hatször. Nekem ez több tucatszor megtörtént. Én szoltam. Szoltam a párkapcsolatra való készülétkor, hogy az nem az öncélú élvezetért valósul majd meg. Szoltam a párválasztáskor, ha elhibázottnak találtam. Törés, sértődés követte, ha mindebbe beleadtam a tapasztalatomat. Végül mindig, minden igazolódott, vagy így, vagy úgy, válással, szakítással vagy valamilyen tragédiával, esetleg a már említett kirakat-harmóniával, amely mögött naponként vibrál a levegő és életfogytiglan kitörni készül a természet lázadása. Csak a derültségben volt alkalmam csalódní, a vészjós jelek feltárásában – sajnos – soha. Semmi sem fordult jóra, ami felelőtlenül, rosszul indult, s amire a fiatalokat jó előre figyelmeztettem. Már nagyon nehéz a naivitás.

Válások, csonka családok, megroppant életű gyerekek, fiatalok, hányódó, családi kötelességek kieselő felnőttek sora: önzés a

neved.

- Önzés a gyerekeket gyakorolt kereszténység nélkül felnevelni (fontosabb a különóra, a sport, a nyelvek, a gyöngyfűző szakkör, a keleti harcművészet...stb., amikről a fodrásznál a többi szépitkező anyukának el lehet dicsekedni a búra alatt).

- Önzés egy-két gyermeknél megállni, soha meg nem éreztetni velük a nagycsalád örömét a maga áldozataival alkalmazkodásaival együtt.

- Önzés a szülők öncélú felhajtásainak sokasága: kozmetikus, manikűrös, testépítő program, és egyéb önkeresések, a családi kirándulások, uszodázások és közös kertgondozások helyett.

- Önzés az elhagyott, közös imádság, étkezések (ott a vacsorád drágám a hűtőben, melegítsd meg a mikróban), együttes, tartalmas kikapcsolódások, amikről aztán bölcsességben gyarapodva lehet beszélgetni.

- Önzés a pazarlás, étellel, ruhával, pénzzel, idővel, felszínes érzelmekkel.

- Önzés a vasárnapi szentmise elhagyása, az Úr n a p j á v a l v a l ó önkényeskedés.

- Önzés minden luxusnyaralás, amíg nem ismerjük környezetünk csodáit: a Galya-patak völgyét, a Komáromi Erődöt, a tapolcai

tavasbarlangot, Tákost, Csarodát és Máriapócsot...

- Önzés áldozatként önmagunkra nézni, amikor mi magunk tesszük környezetünket áldozattá rossz természetünk révén, és nem tudjuk elkerülni ennek visszahatásait.

A megtestesült Isteni Ige a Szentháromság szeretetét hozza el a világba, ezt oltja bele a Szent Család életébe, hogy kivetítődjék és példaképpül szolgálhasson minden családnak és a családalapításhoz minden embernek. Az erre való készséget pedig már kora serdülőkortól el kell kezdeni építeni. Mondjuk, tizenkét évesen megszülethetnek már az élethivatás első gondolatai, ahogy ma a megváltói küldetésére tizenkét évesen ráébredő Krisztussal találkozunk az Evangéliumban.

Pajor András atya blogjából

Csorba Simon

Mária

Újévi könyörgés

Uram!

Ézsuaák sorsa a miénk

Jákobok kapják

örökségünk.

Nem nézünk magunkba soha, felszínen élünk.

Uram, adj türelmet önmagunkhoz!

Önzésünk legnagyobb hibánk.

Kishitűek vagyunk a reményben.

Add vissza karizmánk!

Tedd hű kezekbe

a királyi jogart!

Tartsd meg azt, ki lélekben király,

mert, hordja a tíz-évkő-törvényt:

az erkölcs-koronát!

Uram! Másságunkért

adókat szednek, beolvasztani akarnak

Adj önbecsülést

a kétkedőnek,

türelmet a magyarnak!

Gyermekeimnek bátorságot,

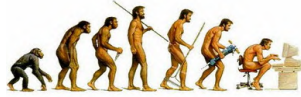
hirdessék a hit erejét:

a szeretet hatalmát.

Budapest, Római, 1997. január 2.

Czakó Gábor

Félig sapiens?

A ma élő emberek rendszertanilag a Homo sapiens, vagyis „értelmes ember” fajhoz tartoznak, ezen belül a mai ember – Homo sapiens sapiens – alfaj tagjai.

Hogy mit jelent a második sapiens? Az értelmesség megkettőződését? Vagy inkább felezését, sőt, megsemmisítését, miként arra tanú a magyarban megőrzött őskori számbölcselet? Mert bizony, ami kettős, például kétkulacos, kétely, másolás, sőt, aki mai szóalkotással élve kétkapura játszik, az eredeti értékének árulója.

A Homo sapiens sapiens első, általam ismert példánya bizonyos V.-né volt, foglalkozására nézve népnevelő. Kicsi, cipőgombszemű asszonyoság, szülőhelye pedig a Pártiskola. Igen egyszerű ruházatban járta a falut a negyvenes évek végén. Ahova betért, ott fogadni kellett – általában előre jelezte érkezését –, és a szomszédokat is át kellett hívni, mert V.-né nevelni jött az elmaradott falusiakat. Látogatásaira általában két-három hetenként került sor. Miután ki-k elült valahogy a konyhánkban, V.-né fölolvastatott egy füzetből, amit a fölnöknek brosúrájának neveztek. Lassan olvasott, tagoltan, mondhatni szótagolva: talán azért, hogy mindenki értse, őt magát is beleértve.

A fölolvastatás végén lehetett kérdezni tőle. Mi több, erre biztatta is a megjelenteket. Amikor elhangzott végre a kérdés, rendszerint Kétszer Nagyné szájából, ő visszakérdezett: Ennyi? Majd hallgatott valamennyit – Karácsony bácsi utólag megjegyezte: kereste a lemezt –, majd hosszú, folyamatos szóömlennyel válaszolt, amelyben a „szocializmus” meg az „impelista” szó rengetegszer szerepelt. Ha szapora biztatásra Kétszer Nagyné másodszer is kérdezett, akkor V.-né az előzővel tökéletesen azonos dallamú választ adott. Harmadik kérdés nemigen következett. Ezért a szomszédság meg édesanyám dorgálást kapott. Gyermekésszel ennél többet nem jegyeztem meg a népnevelésből. Így maradtam népneveletlen. Két forrásból, édesanyámtól és Karácsony bácsitól tudtam meg, hogy V.-né bármilyen kérdésre ugyanazt a két-három lemezt indította el.

Lenyűgöző, hogy korunk súlyos kihívásaira manapság is szinte szótól szóra ugyanazt válaszolják bizonyos európai emberek, életkortól, nemtől, tanultságtól, társadalmi helyzettől, állampolgárságtól függetlenül, Berlinben, Budapesten, Brüsszelben, Bécsben. Neveket nem említek, nehogy kifelejtsek valakit, és megsértődjék V.-né valamely csúcsértelmiségi utóda.

Amióta Európa letért szellemi alapzatáról, a kereszténységről, azóta lépésről lépésre ideológiák mocsarába merült. Az ideológiák olyan eszmék, amelyek a pusztaságból jönnek, tehát a lélektelen elméből. A szellemtelenből. Ahonnan az alulról jövő gondolatok... Általában vesztül csatáznak egymással, mint például a demokraták a konzervatívokkal, a kommunisták a fasisztákkal, a liberálisok az előbbiekkal, de közben igazából semmi sem különbözteti meg őket egymástól, mindössze a hatalom pillanatnyi birtoklása. Váltás után a szerepek cserélődnek, a hatalom eszeveszett akarása marad. Az üldözők egyenruhát váltanak, az üldözötteket szusszanásnyi levegővétele után visszaterelik a zárkájukba. Ha együtt kaparintják meg, édes mostohatesők lesznek. Persze marják egymást a konc miatt, a színpalak mögött, sőt kifelé kaecintgatnak a híveikre, befelé azonban rögtön összezárnak, ha lélekszagot éreznek. No, megesisik, hogy a kormányrúd sem bírja tovább kezük nyirkos tapintását...

Láttuk a szakmai bemutatót 1945–48, 1994–98 és 2002–2010 között, és éreztük bőrünkön a következményeket. Talán akad, aki nem ismeri a klasszikus viccet: a háború után a cigányprímást

kommunista igazoló bizottság elé rendelik. Kijön, és lógó orral jelenti társainak, hogy bevonták az engedélyüket. Miért? Mert a nyilasoknak játszottunk. Miért nem tagadtad le? Hogyan, amikor nekik bazseváltunk!

Persze, a közönség kedvéért ismét küzdenek, különösen akkor értenek egyet, amikor a haza veszélybe kerül. Mint például most, amikor özönlenek az Európába küldött akárcikk, akiket menekültekként pátyolgatnak, holott ők is tudhatnák, ha ideológiájuk engedné, hogy kik az érkezők és miért törnek ránk. Tudják is, de éppen azt akarják, amit a benyomulók! Némi kivételtől eltekintve – friss, 2016. július 18-i magyar adat: kilencvenöt százalékban – a déli határunknál megjelenők semmilyen együttműködésre nem hajlandók a magyar hatóságokkal. Még a kilétüket sem árulják el. Pogánynak tekintenek bennünket, bennszülötteket, alsóbbrendű, lelketlen és hitetlen senkiknek, akik méltók a halálra és a pokolra. Igen érdekes vallást követnek, ami egyáltalán nem is emlékeztet Darkávi, Al-Halladzs, Rúmi, vagy akár a tündéri Naszreddin Hodzsa és más misztikus muzulmánok istenkereső hitére. Úgy vélik, hogy parancsnokaik, akik a nem muszlimok válogatás nélküli mérszálására küldik őket, haláluk után a lelküket nyomban postázzák Allahnak, aki engedelmes ügyintézőként beosztja őket a Paradicsomban, a legszebb hurik ölébe.

Nem gondolom, hogy csak ez volna az iszlám, és azt sem, hogy az ilyesmi Korán szerinti magatartás.

A benyomulók pártfogói, a liberál-anarchista hangoskodók sem érnek többet a hódítók szemében. A Homo sapiens sapiensek – bár tán sosem gondolták végig – saját magukat fokozták le lelketlen oxigénfogyasztókká. Ha úgy teszik, dologgá, ember alattivá? Milyen alapon számíthatnának különb elbánásra?

A lelke letagadásával, lényéből való kiszorításával kísérletező Homo sapiens sapiens azt remélte tán, a sapiens szó megismétlésével értelmesebb lesz? Nem lett. Odairhatja rendszertani neve, meg akadémiai és közéleti címei mellé akár százszor is a sapiens szót, akkor is marad az a saját lelkét, igazi emberi mivoltát elvető lény, olyan valami, aminek a muszlim hódítók látják.

Weöres Sándor:

Ha nézem a világot

Ha nézem a világot
a világ visszanéz
azt mondom, összevisszaság
ő feleli, teljes egész.

Azt mondom, csupa valótlan
a semmiség ragyog
ő feleli, nézz meg jobban
a valóság én vagyok.

Azt mondom, merő idegenség
sok átsuhanó tünemény
ő feleli, nézz a tükörbe
amit ott látsz, az vagyok én.

Lisieux-i kis Szent Teréz

EZEN A MAI NAPON

Az életem csak egy pillanat, egy múltó óra csupán,
Az életem egyetlen nap, mely elillan, elszáll.
Ó, Istenem, Te tudod: ahhoz, hogy szerethesselek
Téged,
nincs másom, csak ez a mai nap...

Ó, szeretlek Téged, Jézus, Utánad vágyakozik a lelkem,
Csak egyetlen napra még maradj drága támaszom,
Jöjj, uralkodj a lelkemben, hadd lássam
mosolygó arcodat, csak ezen a mai napon...

Amikor a holnapra gondolok, álhatatlanságom
megrettent,
Mert érzem, hogy szívemben szomorúság és unalom
lappang,
De, ó én Istenem, mégis kívánom a szenvedés
próbatételét ezen a mai napon...

Nemsokára meglátlak téged az örök partokon,
Isteni pilóta, mert odavezet engem karod,
Viharos folyókon át biztosan tartasz engem,
ezen a mai napon...

Ó, Uram, engedd, hogy Arcodba rejtőzzek,
Ott nem hallom többé a világ hiú fecsegését,
Szeress engem, Istenem, őrizd meg kegyelmedben,
csak ezen a mai napon...

Isteni szíved közelében elfelejtkezem mindenről,
Pedig már ismerem az éj sötét szorongásait,
Ó, Jézus, adj nekem egy helyet a Szívedben
csak ezen a mai napon...!

Élő kenyér, isteni Eukarisztia,
ó szent titok, mit a Szeretet teremtett,
Jöjj, lakozz a szívemben, Jézus, hófehér Ostyám
csak ezen a mai napon...

Kérlek, egyesíts magaddal, ó egyedül Méltó és Szent,
és gyenge kis lelkem gyümölcsöt hoz,
és Neked ajándékozhatok egy arany szőlőfürtöt, Uram,
ezen a mai napon...

Szeplőtlen Szűz, én édes Csillagom,
ki Jézusnak adsz engem és egyesítesz Vele,
Ó, Mama, hadd pihenjek meg fátylad alatt
ezen a mai napon...

Szent őrangyalom, boríts be szárnyaiddal,
Világosítsa meg fényed az utat, melyen járok,
Jöjj, irányítsd lépteimet, segíts nekem, hívlak
ezen a mai napon...!

VITAMINOK A LELKEDNEK

Ingadozik hited? Végy R vitamint! "Reménység hitvallásához szilárdan,
ingadozás nélkül ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tesz." (Zsid.
10:23)

Emlékszel a kudarcokra? Végy E vitamint! "Egyet cselekszem, ami hátam
mögött van, azt elfelejtem." (Fil. 3:14)

Nehézséged van? Végy M vitamint! "Minden gondotokat Őreá vessétek,
mert Neki gondja van reátok." (1Pét. 5:7)

Kétségbe vonod az Igét? Végy É vitamint! "Érvénytelenné nem lehet az
Írást tenni." (Ján. 10:35)

Gyötör a Sátán? Végy L vitamint! "Legyőzték azt (a Sátánt) a Bárány
vérével és bizonyágtételük igéjével." (Jel. 12:11)

**Lusta vagy és nem
kezdeményező?**

Végy J vitamint! "Jó cselekedetre
igyekszik." (Titusz 2:14)

Küszködsz a hívő életedben?

Vegyel A vitamint! "Adjátok oda
magatokat Istennek." (Róm. 6:13)

Vonakodsz? Vegyel B vitamint! "Bátran hirdették Isten Igéjét." (Apcsel.
13:46)

Zaklatott vagy? Végy CS vitamint! "Csöndesség és reménység erőt adna
nektek." (Iz. 30:15)

Legyőzve érzed magad? Végy D vitamint! "De hála legyen az Istennek, aki
Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet." ("2Kor. 2:14)

Meguntad az életet? Végy F vitamint! "Felülmúlhatatlan ajándékáért
Istennek legyen hála." (2Kor. 9:15)

Lehangolt vagy? Végy GY vitamint! "Győzedelmes jobboldal
támogatlak." (Iz. 41:10)

Rosszkedvű vagy? Végy H vitamint! "Hálát adok mindenkor, mindenért a
mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek, az Atyának." (Ef. 5:20)

Úgy érzed, lefelé süllyedsz? Végy T vitamint! "Titeket pedig Isten hatalmas
őriz hit által." (1Pét. 1:5)

JANUÁRI PROGRAMOK:

Január 11. 18.00 Olvasókör

Január 25. 18.00 Felnőtt katekézis

Január 26. 10.00 Csocsó– pingpong
és ügyességi verseny

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: www.toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520